Digte

af

den nyere danske Literatur,

samlede og udgivne

af

Jul. Chr. Gerson.

1856.

Odense.

Forlagt af den Hempelske Boghandel.

Trykt hos M. C. Hempel.

Digte

af

den nyere danske Literatur,

samlede og udgivne

af

Jul. Chr. Gerson.

1856.

Forlagt af den Hempelske Boghandel.

Trykt hos M. C. Hempel.

78

Skjøndt der jo vistnok ikke er Mangel paa „Udvalg" af den danske lyriske Literatur, og det unegtelig Udvalg, der ere besørgede med ligesaa megen Smag som Kjendskab til Literaturen, har jeg dog ikke troet det uhensigtsmæssigt at forøge Antallet af disse, og af de Digtere, hvis Arbeider jeg har benyttet, ligesom ogsaa af de Forlæggere, der ved Benyttelsen i visse Maader kunne siges at være forfordelede, haaber jeg, at det ikke vil blive seet med Misbilligelse. Ved de Udvalg, der forefandtes, vil man for Størstedelen kun see en ældre Digterrække repræsenteret, og mange Ting, der alt engang ere trykte, ere optrykte atter og atter paany; men mangen herlig lyrisk Frembringelse fra en senere Tid er forbleven mere ubekjendt for den større Mængde, end den fortjente det. Ved Udgivelsen af dette Udvalg gik jeg derfor en anden Vei. Det var netop disse senere Frembringelser, jeg bestemte til at udgjøre Kjernen, og om end vistnok ikke faa andre ere medtagne, der til-

høre en tidligere Periode, saa staae disse dog i et til det Hele saa ringe Forhold, at Samlingen væsentlig maa siges at bestaae af de førstnævnte. Men just derved haaber jeg, at Samlingen ikke er bleven overflødig. Og i Eet har jeg ved at gjøre Udvalget bestyrket mig selv, ligesom jeg ogsaa haaber at bestyrke Andre, deri nemlig, at den ikke sjeldne Paastand, at de senere Aars lyriske Literatur kun har lidet Godt at fremvise, er ubeføiet.

Samlingen er, som man vil see, i det Hele taget lyrisk; at enkelte Digte bøie noget mere over mod det Episke, kan ikke forandre det Heles Grundcharakteer. De faa Epistler, der forefindes, ere medtagne, for at give Samlingen Afvexling.

Hvad de enkelte Digte, der ere af mig selv, angaaer, saa har jeg kun at sige, at jeg ikke troer at have optaget dem i et for stort Antal; ogsaa haaber jeg, at de, om man end ikke vil regne dem til „de herlige", ville forsvare deres Plads der. Hvad min æsthetisk-critiske Berettigelse til at stille mig som Udgiver for Samlingen angaaer, ja, derom vil der jo vel være Flere, der ikke ere enige med mig, og en i mit Liv ikke ung Erfaring siger mig, at Protesterne i den Henseende da ikke ville udeblive. Men for dem, der i en stille

Time ville glæde sig ved et smukt Digt — og hvad kan vel skjænke en renere og mere ublandet Glæde — for dem ville disse Protester være ligegyldige, og Nydelsen vil derfor ikke være mindre.

I September 1855.

Udgiveren.

Lyriske Digte.

Kunstanskuelse.

(Af E. M. Thorson).

En ringe Sang er ei forgjæves digtet,
Naar den kan trøste blot een Sjel, der lider,
Det Ord skal holde Stik til alle Tider,
Og der er ingen Tid, da det har svigtet.

Lad Recensenten føle sig forpligtet
Til haant at vrage hvert et Ord, der strider
Imod hans Regel og, mens Verset skrider,
Sig pine med at faae det finest sigtet!

Naar Hjertets Byrde det forstaaer at lette,
Naar det forstaaer at tørre Taaren bort,
Den Sorgens Taare, der formerker Diet;

Saa, tro du mig, er Verset rigtigt føiet,
Saa er det ei for langt og ei for kort,
Og saa er hvert et Ord det ene rette.

Den sunkne Stad.

(Af F. L. Hœdt).

Hvor Søen smiler
Saa blank og blaa,
I gamle Tider
En Stad der laa;
Men Jorden aabned
Sin Kæmpemund,
Nu slumrer Staden
Paa Søens Bund.

Hvor før var Skjønhed
Og Lyst og Liv,
Der voxer nu kun
Et enkelt Siv;
Og Ingen hører
Og Ingen seer,
Et Sagn fortæller:
Det er ei meer.

Men gaaer du eensom
En silde Qveld
Og lytter stille
Til Bølgens Væld,
Da kan du høre det
Ringe tyst
Som Klokkeklang
Fra en fremmed Kyst.

Det er den gamle,
Den sunkne Stad,
Der selv maa qvæde
Sit Sørgeqvad;
Som Vindpust over
Den kolde Sø
Tonerne drage
Forbi — og døe.

— Hvor nu er Hede
Saa gold og graa,
Og Taagen strækker sig
Fugtig og raa,
Der blomstred fordum
Frodig og fri
En Skjønheds Verden
Af Poesie.

En broget Verden
Af Eventyr
Med solklar Himmel
Og Drømmeskyer,
Med røde Roser
Og Fuglechor,
Med lyse Nætter
Og Elskovsord.

Hver Skjønhedsgave,
Som Jorden fik,
Hver Duft, hver Tone,
Som, ak, forgik,
Var her opstanden
Ved Kunstens Bliv
Og stod forklaret
Til aandigt Liv.

— Nu er der Hede
Saa gold og graa,
Kun Taagen strækker sig
Fugtig og raa,
Og Ingen hører
Og Ingen seer,
Man mærker neppe,
Det er ei meer.

Men har du ikke
For lutter Flid
Forglemt aldeles
Din Barndoms Tid,
Har din Bevidsthed,
At du gjør Gavn,
Ei ganske stillet
Hvert dunkelt Savn.

Saa dvæl paa Heden
En Sommernat
Og lyt, lyt stille
Til Luft og Krat,
Da kan du høre det
Ringe tyst
Som Klokkeklang
Fra en fremmed Kyst.

Det er den Verden,
Som var engang,
Der selv maa synge
Sin Sorgesang;
Som Vindpust over
Det golde Krat
Tonerne gaae
I den stille Nat.

Kom, glade Overgivenhed.

(Af H. V. Kaalund).

Kom, glade Overgivenhed
Og Fryd for Ingenting,
O, kom og tag mig atter med
Til Dands og Leg og Spring.

Min Kind har Skjæg, dyb er min Røst,
Og jeg er stiv og sat —
Kom, overgivne Barndomslyst,
Flet Blomster om min Hat.

Og drag mig ud til Skov og Eng,
Jeg kjedes ved min Bog,
Drag mig, som naar den vilde Dreng
Du før til Frihed drog.

Ja, gjør mig glad og let og mild
Som fordum du mig fandt,
Før Verdens Alvor gjør mig til
En mørk og stiv Pedant.

Nu sperger koldt mit Hoved om
Min Glæde har en Grund,
Hvis ei, da er den Latter tom,
Som toner fra min Mund.

O, hvad skal Fryd med ydre Grund?
Alverdens Sorg som Fjer
Bortvifter Pustet fra min Mund,
Naar jeg som Barnet leer.

Hvad hjalp det vel, om Jordens Guld
Man lagde i min Haand,
Det blev kun Muld som andet Muld
For en mismodig Aand.

Og steg jeg end til Ærens Top,
Fandt jeg min Glæde der,
Uhyre svulmer Ønsket op
Og hvisker stadig: Meer!

See, Verdens Herre seer sig midt
I Pragten arm omkring —
Den sande Fryd behøver Lidt,
Den leer af Ingenting.

Naar Barnet jubler sjelefro,
Sperg det engang for Hvad,
Alt, hvad det veed, er, at det loe
Fordi dets Sjel var glad.

O, kom, min gamle Glæde du,
Jag mine Griller hen,
Jeg vil jo være neisom nu,
Gjør mig til Barn igjen!

Man bliver en Forstening stiv
I Tidens kolde Elv —
Giv mig de Indfald fuld' af Liv,
Som sprudle af sig selv.

Giv mig den friske Barndomslyst
Og Fodens lette Iil,
Det raske Blod, det aabne Bryst
Og glade Ungdomssmil.

Kom, tag mig atter, tag mig med
Til Dands og Leg og Spring,
Min gamle Overgivenhed
Og Fryd for Ingenting!

Bønnerne.

(Af Erik Bøgh.)

Det var saa stille paa Havet,
Søen var blank som et Speil —
Der laa vel hundrede Skibe
Derude med slappe Seil.

Der laa vel hundrede Snekker,
Som agted sig hver sin Vei,
De ventede alle paa Medbor,
Men Vinden rørte sig ei.

Og Bønner stege mod Himlen
Paa Engelsk, Dansk og Latin;
De hundrede Skippere bade
Om Vind, men Enhver om sin.

De bad om en strygende Kuling
Ret af den lystige Slags,
Og knurrede saa paa Vorherre,
Der ikke bønhørte dem strax.

De Daarer! Havde han hørt dem,
Saa vilde i samme Stund
De hundrede Vinde nedhvirvlet
Dem alle til Havsens Bund.

Et persisk Sagn.

(Af P. L. Møller.)

En Vaar to Nattergale bygged Rede
I Rosentræets skyggefulde Grene.
Saamangen Aften stod det tyst og ene,
Glad ved den Sang, som syntes at udsprede
En Dug af Toner over Havens Bede;
Fra hver en Blomst det var som Echos rene,
Skylette Suk sig monne blidt forene
Med Sangens Triller som en Perlekjæde;
Men frem af Rosens Hjerte langsomt brød
En lille Knop i Haabets grønne Blade,
Mens Sjelen higed, fuld af stille Længsel,
Mod Dagens Straale, for ved Himlens Glød
Sin mørkerøde Kind i Duft at bade
Og stige af sin skjulte Skjønheds Fængsel.

Men under Rosenknoppen, længer nede
Paa samme Qvist, et lille Blad sad ene,
Bly og beskedent, blandt de store Grene,
Og titted ind til Nattergalens Rede.

Der laa tre Unger alt, duunsvøbte, spæde,
Med Øine funklende som Ædelstene;
De voxte til, stak Næbbet frem, den ene
Især blev stor og var den Gamles Glæde.
I Sangkunst Faderen dem underviste
Og Moderen dem Drikke gav og Mad,
Mens Rosens Knopper drømte sødt paa Qviste.
Men da den Største saae det lille Blad,
Som sad saa fromt og vifted dem imøde,
Bed den det, saa det visnede og døde.

Foraaret svandt, og Sommersolens Hede
Udfolded paa de knopperige Grene
Grøntklædte Rosers Purpur; kun den ene
Sad skamfuld der, berøvet Stilkens Klæde.
Foraaret svandt, Duun blev til Fjer dernede;
Femstemmigt Chor besang Naturens Scene.
Mens Alting sang og smilte, græd alene
Den nøgne Rose, næst ved Chorets Rede —
Da rørtes Fuglen dybt; for at forsone
Sin Synd, den vilde lindre Blomstens Smerte
Med Vingens Skjærm, med Sangens søde Tone.
Men Rosen rysted Hovedet og døde —
Da brast og Nattergalens ømme Hjerte,
Og Jordens Skjød blev deres Elskovs Møde.

Ved Solopgang.

(Af Jul. Chr. Gerson.)

I stille Taushed hviler Land og Hav.
Fra Syden opad gaaer en sagte Aande,
Knap mægtig nok at kruse Vandets Speil,
Og driver sagte hen den lette Dug,
Der Natten over laa paa Blomstens Krone.
De dunkle Skove hvile end i Ro;
Kun nu og da en lille Fugl sig rører
Paa Træets Qvist, seer op mod Himlens Blaa
Og lukker saa igjen til Søvn sit Øie.
Alt er et Dyb af Hvile og af Fred!
Det er, som kunde man i Miles Afstand
Med agtsom Øre i den stille Luft
Sig lytte til, hvor Menneskenes Hjerter
Af Søvnen fangne slaae i rolig Takt;
Det er, som kunde man med Sjelens Øie
Midt paa den Mark, hvor Livets Kræfter strede
Aartusinder igjennem deres Kamp,
Sig føle indad til den aldrig brudte

Alvældens Harmoni, og see forud
Den Aandens Seier, hvortil Striden fører.
Fra Skovens Indre gaaer en sagte Hvisken,
Som naar i Qveld, fjernt fra den travle Larm,
To Elskende i Smug betroe hinanden,
Hvor overvættes salige de ere.
Nu kruses Vandet. Fra den skjulte Bund
En Sælhund dukker op og seer sig om,
Slaaer Finnerne og skjærer saa igjen
Sig Vei tilbage i det dunkle Dyb.
Hvor er den fuld af Haab og af Fortrøstning
Den Stilhed, der bebuder Dagens Komme!
Mon ogsaa da, naar over Gravens Mørke
Engang den lyse Evighedens Dag
Skal rinde op, den Ro, der gaaer forud,
Saa fyldig er, saa riig paa freidigt Haab.
Dog tys! Der fløi en Fugl fra Strandens Siv;
Med lette Sving den hæver sig i Luften,
Omkredser Stedet, hvor en Stund den hvilte
Og stryger saa mod Horizontens Rand.
Flyv, lette Fugl, saavidt mit Øie naaer
Og hils den Seiler, der fra Sydens Lande,
Belyst af Morgenskjærets første Stribe,
Nu vugger hjemad med de hvide Seil,
Hils den og siig, at der er Fred og Hygge

Og glad og tryg Forstaaelse af Livet
Som forhen i det lille Land, hvorhen
Den higer nu; stig den, at Morgensolen
Belyser intetsteds saa smuk en Strand,
Saa saftgren frisk, saa fuld af kjærlig Ynde.
Alt breder Kysten sig i mere Lys
Og Havet gynger i et Væld af Farver,
Der skifte hvert Secund. Fra Vigen udad
Sig lister bort med lette Aareslag
Den raske Fisker, for at see til Garnet
Og bringe hjem den Fangst, som Natten undte.
Hvor strækker Armen stærk sig til sin Dont!
Det er som man, den tykke Vams uagtet,
Dog kunde see de stramme fulde Muskler.
Nu rødmer Luften, Lyset tager til
Og Baadens Mast sig speiler omvendt i
De perlemo'er og guldbestænkte Vande.
Alt synge Fuglene fra Skovens Qvist.
Hør kun engang, hvor de med Triller kappes
At takke Livets Gud for Nattens Hvile!
Den hele Skov er fyldt med Melodie,
Og selv paa Sandet omkring Vigens Pynt
Sig blander Toner af og til med Skovens.
O, fold dig ud, Sangtone i mit Bryst,
Og stig med Fuglens op mod Himlens Hvælving;

Kast af det Tryk, der hemmer dig saa tidt,
Og hæv dig klar og reen og fuld mod oven,
At det maa kjendes, som det er og var,
At Mennesket er her paa Jord den Første
Som til sin Virken saa til Herrens Priis.
Hvor svømmer Himlen nu i Lys og Glands!
Hver Sky er som et Flag af Roser vævet,
Der, mens det vifter, speiler sig i Vandet.
Ja, vift kun Flag af Roser om vor Kyst,
Et Billed af det røde Flag, hvorunder
Dens Sønner stride, vift kun stolt deroppe,
Thi med sit Hjerteblod har mangen Yngling
Dets Ære hævdet og med mandig Haand
Sit lille, kjære Fædreland befriet
Fra deelt engang at vorde Andres Træl.
Nu stiger Solen, Kuglen bryder frem,
Og hele Havet er et Væld af Purpur!
Hil dig, o Sol, du Livets tro Bevarer,
Med dine Straaler og din Herlighed!
Som du vil ogsaa jeg, skjøndt Støvets Barn,
Hvis Arv er Afmagt kun, med klare Straaler
Min Tinding krandse og med lyse Øine
Hen over Livet og dets Kampe see
Som du, vil ogsaa jeg, mig selv en Gaade
Til paa Fuldendelsens den store Dag

Alt vorder klart for mig, med al den Varme,
Mit Indre eier, fast mig slutte til
Den Jord, der gav mig Liv, og til den Slægt,
Som trængt imellem Savn og Glæde venter,
Et Barn i Haab, paa hvad den selv ei veed;
Som du vil ogsaa jeg min ringe Kraft
Til Verdens Fremgang vie, og urokket
Den Bane gaae, som du betegned mig.
Min Gud i Himlen! gjør min Villie stærk!

Til Lærken i Høst.

(Af C. Hostrup.)

Hvor blev Du af, min Lærkelil?
Før steg du saa glad over Vangen,
Nu sidder i Krogen du mørk og stil
Og narrer os Andre for Sangen.

Før qviddrede du i Luftens Blaa
Omkap med Sisgen og Irisk,
Nu sidder du i den skumle Vraa
Og pipper ret saa satirisk.

Lad Uglen klynke bag sorten Muur;
Men du maa dog aldrig glemme,
Hvortil du fik din Lærkenatur
Og Trillerne i din Stemme.

Kom, lad os prøve, hvis det kan gaae,
At vække den livsglade Jublen,
De lette Toner, som gik istaa
For al den tungsindige Grublen!

Jeg veed, min Lærke, at nu vi boe
Ei længer i Paradiishaven,
Den fagre Tid, vi priste saa fro,
Den helder nu stærkt mod Graven.

Ja, Solens Ild — med Gru jeg det saae —
Blev slukt i Taagerne klamme,
Og alle de Blomsterøine smaa,
De lukked sig med det Samme.

Og Fredens Aander fra Skoven fløi,
Det knager og bruser derinde,
Og Løvet er blevet til Legetøi
For alle de kaade Vinde.

Den Stamme, som hæved sig rank og glat,
Den ligger nu fældet i Lunde,
Nu groer den giftige Paddehat
I Kæmpens gabende Vunde.

Og alle de Smaa, han tog i Favn
Og skjænkede Ly og Leie,
De flagre nu med Suk og med Savn
Omkring paa de vilde Veie.

Ja, dybt man føler, at det er sandt,
Hvad Stormen os høit fortæller:
„Det Herlige segned, det Skjønne svandt,
Nu er det kun mig, der gjelder."

Men derfor skjønner man just paa Sang,
Der mildner og forsoner,
Og derfor føler man dobbelt Trang
Til friske, vaarlige Toner.

Saa kom, min Lærke, vær kjæk og glad!
Forlad det snevre Kammer
Og stig med et lifligt Foraarsqvad
Høit over de nøgne Stammer!

Ja kom, lad os trodse den sorte Nat;
Og alle dens Trusler tomme,
Og prise den Vaar, som har os forladt,
Og hilse den, som skal komme.

Clara Aurelia.

(Af Christian Juul.)

Jeg stod dig nær i Glædens lyse Sale,
Beruust af Straalen fra dit Dies Ild,
Og lytted som i Drømme til din Tale,
Der lød saa kjæk, skjøndt dog den var saa mild;
Men da du taug, sneg jeg mig bort itide,
Hvor kunde Læben vel jeg aabne der?
Thi for en Verden ei du maatte vide,
At meest af Alle dig jeg havde kjær.

Jeg stod dig nær, hvor Tonens Bølger rulled
Og hefted Vinger til din lette Fod,
Mens Haabets Fløitetrille sagte lulled
Det Savn, som vaktes i det unge Blod;
Men med et Suk jeg sneg mig fra din Side,
Hvad agter Terpsichore Farens Skjær?
Og for en Verden ei du maatte vide,
At meest af Alle dig jeg havde kjær.

Jeg gik med dig i Skovens dunkle Sale,
Der, hvor kun Hjorten ellers har sin Gang,
Og trindt omkring et Chor af Nattergale
Om Vaarens Haab og søde Længsler sang;
Da lod hver Blomst jeg falme ved din Side
For Viddets Frost og Tankens Maaneskjær,
Thi for en Verden ei du maatte vide,
At meest af Alle dig jeg havde kjær.

Jeg vidste jo, der gik en dunkel Skygge
I mine Spor og kaldte mig forladt,
At under Tag med mig der ingen Lykke
Sig vilde hvile blot en Sommernat,
At mine Tanker evig did maae hige,
Hvor Faklen slukkes skal i Tidens Flod,
At jeg kun elsker den Udødelige
Trofast som Lyset og mit Hjertes Blod —

At jeg i Mulm paa Tvivlens Dyb maa gynges,
Til Døden lukker kold mit Øie til,
At kun min Aand i Sandhed kan forynges
Ved Musens bløde, melancholske Spil,
At kun ved vaagen Drøm i vaagne Nætter
Jeg skimte kan et Blink fra Haabets Havn,
Naar Sorgens Engel Hvile mig forjetter
I Jordens stille, moderlige Favn.

Jeg skulde grumt dig lære Savnets Smerte
Og vække Høstorkanen i dit Sind?
Jeg skulde skræmme Vaaren af dit Hjerte
Og knække Rosen paa din fine Kind?
Jeg skulde lære dig med Angst at stride,
Hvor Stjernen slukkes over Nattens Skjær,
Nei, bedre da du aldrig fik at vide,
At meest af Alle dig jeg havde kjær.

Og dog, hvad hjalp det vel, jeg tvang min Villie?
Hvad frugted mig den vilde Kamp, jeg stred?
En Storm i Vaaren knækked dog min Lillie
Og hvirvled ynkløs den i Graven ned;
Dengang de sænked dybt din sorte Baare
I Jordens Skjød, da stod jeg sidst dig nær,
Og til din Gravkrands hvisked tyst min Taare:
Du var den Eneste, jeg havde kjær.

Men skal jeg see dig hist bag Tidens Bølge,
Hvor Alt i Aand gjenfødes skal paany,
Hvor Sorg og Savn i Glemsels Dyb sig dølge,
Hvor alle Skygger maae for Lyset flye,
Da vil jeg qvæges ved dit Dies Lue
Og lægge Læben til dit Dre nær,
Og hviske dig, min lille hvide Due:
Du er den Eneste, jeg har havt kjær!

Lidenskab.

(Af C. Ploug.)

Siig, kjender du det syge Barn, der vil, det veed ei hvad,
Der brister pludselig i Graad og atter smiler glad,
Der griber graadigt efter Alt og kaster, hvad det faaer,
Der higer bort fra Arm til Arm og ingen Hvile naaer?

Siig, kjender du det vilde Dyr, der raser i sit Buur
Og selv sin Pande slaaer tilblods imod den haarde Muur,
Der bider i det seige Jern med Fraade om sin Mund,
Men for et Blik sig lægger ned saa lydigt som en Hund?

Siig, kjender du den Tankegang, der dreier sig omkring
Den samme Gjenstand Dag og Nat i stedse mindre Ring,
Der surrer som en bristig Myg om Lyset, der blev tændt,
Og styrter endelig til Jord beskæmmet og forbrændt?

Siig, kjender du det Hjerteslag, saa stormende og kjækt,
Der skyller hver en Skranke bort og løfter hver en Vægt,
Der stiger som et oprørt Hav og skjuler Himlens Lys,
Og glattes som en frossen Flod i Dødens Kuldegys?

Nei, Gudskeelov din unge Sjel har ikke maalt endnu
Den Dybde, Lidenskaben har af Salighed og Gru,
Du drømmer som en Blomsterknop i Morgensolens Skin,
Jeg kæmper som et tumlet Skib med Stormen i mit Sind.

Fred.

(Af Chr. K. F. Molbech.)

„Hvad fattes dig, min Datter kjær!
Hvad tynger paa dit Sind?
Hvor er det fagre Rosenskjær,
Som farvede din Kind?
Hvor er din Stemmes glade Klang,
Dit Smil, din lette Jomfrugang?
Din Mund er stum og tungt dit Fjed,
Hvor er dit Hjertes Fred."

„O, Moder! jeg er syg og træt,
Jeg veed ei selv hvoraf;
Kom, lad os gaae, jeg længes ret
At see det friske Hav.
Naar Aftenvinden blæser op
Og kruser Bølgens hvide Top,
Naar Sol bag Skyen synker ned,
Saa faaer mit Hjerte Fred.

Nei, Moder, jeg vil bort igjen!
Hver Bølge har en Røst,
Der hvisker som en troløs Ven
Og smerter i mit Bryst;
Lad os gaae ind bag Skovens Træer,
Naar Løvet sagte skjælver der
Og Stjernen skinner stille ned,
Saa faaer mit Hjerte Fred.

Nei, Moder! vel er Skoven smuk
Og mild er Stjernens Glands,
Men Vinden lyder som et Suk,
Og Sukket ligner hans.
Kom, lad os gaae, jeg længes ret
At sove nu, jeg er saa træt;
Kun naar dit Bryst jeg hviler ved
Saa faaer mit Hjerte Fred.

Nei, Moder! kysser jeg din Mund
Og hører Hjertet slaae,
Saa maa jeg tænke paa den Stund,
Da ved hans Bryst jeg laae.
Hvor jeg saa vandrer hen paa Jord,
Hans Billed i min Tanke boer;
O, siig mig dog, hvis du det veed:
Naar faaer mit Hjerte Fred?"

„Foroven klager Bølgens Mund
Og aldrig faaer den Ro,
Forneden, paa den dybe Bund,
De tause Blomster groe;
Foroven sukker Bøg og Lind,
Forneden tier Storm og Vind;
Naar du i Graven lægges ned,
Saa faaer dit Hjerte Fred."

En Sommerleilighed paa Fredensborg.

(Af F. L. Hoedt).

— — Ja, var jeg en Aladdin, og holdt jeg i min Haand
Hiin underfulde Lampe, hvis mægtige Aand
Maa lyde Besidderens Villie,
Da kaldte jeg min Tjener og bød ham kort og godt
At reise mig fra Grunden Kong Volmers gamle Slot
Til Bolig for Dem og Familie.

Paa Fløil De skulde hviles, i Silke være klædt,
Og blev De ogsaa nødt til at holde lidt Diæt,
De spiste dog af gyldne Terriner —
Men ak! destoværre, den Tid er længst forbi,
Den hele Fabelverden med alt dens Trylleri
Er selv et Gurre nu i Ruiner.

Og dog, kan man troe, hvad vise Mænd har sagt,
Saa ligger jo i Kunsten en lignende Magt,
Som skaber de deiligste Lande —
Et Skin kun, et Billed, som Mængden kalder Tant,
Men som den Vise mener er endnu mere sandt,
End hvad man ellers kalder det Sande.

Saa vil jeg da bygge, ved Musers Gunst, for Dem
Af Egnens Indigheder et landligt Sommerhjem
Med Solskin og skyggefulde Træer;
Naturligviis var det mig ligesaa let
At bygge Dem et Pragtslot, men husker jeg ret,
Saa ynder De nok ikke Palaier.

Det ligger paa en Bakke — det skal jo være sundt —
Men skjult i et Løvshavl, som snoer sig Huset rundt,
Sin Skjønhed jomfrueligt det dølger;
Fra Landeveien sees kun det bruunrøde Tag,
Men indenfor beseer man paa eengang imag
Asminderød og Esromseens Bølger.

Der er en deilig Have, paa skjønne Blomster riig,
Et Viinranketeppe, hvis Traade slynge sig
Langs Muren og titte gjennem Ruden,

En Mylr af Gravenstener og Bær i Tusindviis,
Og for at Stedet ganske skal ligne Paradiis,
Er Frugten ogsaa her jo forbuden.

Der gaaer De nu om Dagen og sysler saa smaat,
Og læser lidt — og drømmer lidt — og har det, kort
sagt godt —
Aviserne kan De faae at laane;
Men kommer saa Aftenen med hele Favnen fuld
Af blussende Roser, Oranger og Guld,
Mens Nøddeboskovene blaane;

Da seer De et Selskab af Store og af Smaa
Med brogede Dragter og Solhatte paa,
Som iler ned til Skipperhuusalleen,
Det er en Skare Venner, som ei har glemt at lee,
Og kommer nu at hente Dem til Lystseillads og Thee
Og critisk Discurs under Theen.

— Som et af Egnens Fortrin er det endnu min Pligt
At nævne nogle Kager, som smage ypperligt
Og faaes hos en Mand, der hedder Sommer;
Til Thetid er de friske, det paastaaer jeg forvist,
Tiltrods for dem, der sige, at Manden bruger List
Og varmer dem op, naar man kommer.

Hvad Fløden ellers angaaer, da er den kun som saa;
Men den, der gjør sig Umag, kan dog i Reglen faae,
Hvad Mennesket i denne Tid maa nyde;
Og som en Trøstens Engel mod hvert et jordisk Savn
Gaaer ugentlig en Fragtmand til Kongens Kjøbenhavn
Og skaffer Alt, hvad Hjerterne kan fryde.

Men er saa Theen drukket, gaaer atter Hver til Sit,
Til Søvn og søde Drømme, mens Himlen lyser blidt
Over Lindenes sortegrønne Kroner;
Der er da Fred foruden og Fred i hvert et Sind,
En Fred, som kun brydes af Vægterens Trin
Og en eensom Harmonikas Toner.

— Ja her, min Veninde, her har De det Hjem,
Som jeg ved Musers Bistand har bygget for Dem
Aldeles som her er beskrevet;
Og finder De det brugbart som Tilflugt for en Stund,
Og ønsker De at boe der, behøver De kun
At sætte Dem rigtig ind i Brevet.

Efterskrift.

Eet er der dog ved dette velsignede Sted,
En Rigdom, af hvilken jeg Intet tager med,
Og det er Egnens Overflod af Væde;

Det regner lidt for ofte, det kan ei negtes, her,
Og vanker man ene blandt Slotshavens Træer,
Saa kommer man let til at græde.

Men al denne Rigdom, som sagt, beholder jeg;
Det er en gammel Vane, jeg roser den ei,
Lidt Stolthed, vil En og Anden mene;
Jeg deler glad og gjerne med Andre min Lyst,
Men har jeg en Kummer, saa lukker jeg mit Bryst,
Den bærer jeg altid alene.

Og saaledes gjør jeg da ogsaa denne Gang,
Jeg sender Dem Luften, den solrige Vang,
Og Alt, hvad der er grønt og godt ved Egnen!
Jeg sender Dem i Tilgift min Lyras bedste Lyd,
Og, skjøndt den kun er lille, mit Hjertes hele Fryd,
Men Taarerne beholder jeg — og Regnen.

Spadseretouren.

(Af Henr. Hertz).

Aftenen er saa klar og smuk;
Nede ved Stranden friskt det lufter,
Hisset en eensom Fugl med Kluk
Gynger sig, hvor Jasminen dufter.
Kom, min Cousine! der har din Ven
Lavet en Bænk under Blomster og Grene;
Vil du som jeg, saa gaae vi derhen,
Jeg har et Ord at sige dig ene.

Fiskeren nede passer sin Dont,
Sysler i Baaden og fleiter et Stykke,
Seer paa den redlige, blaa Horizont;
Ikke skal han forstyrre vor Lykke.
Vidste du blot, hvor tidt han vil see
Over til Skyens hvidlige Strimer!
Uro de bringe paa Havet maaskee,
Skaffe ham Fisk i talrige Stimer.

Seer du? Han støder fra Land, min Ven!
Ak, han har travlt, det kan ikke feile;
Bundgarnet trækker han ind igjen,
Langsomt begynder Baaden at seile.
Konen derovre, der tørrer et Garn,
Mærker os ikke, derpaa er jeg sikker,
Mindre det smukke, blomstrende Barn;
Nynnende sidder hun bøiet og strikker

Græsset er vaadt, her løber en Sti,
Giv mig din Haand, saa skal jeg dig føre.
— Tys! hvad er det? Det er Klammeri!
Det er Selskab — kom, lad os høre!
Bliv kun, Veninde! vær ikke forknyt!
Her kan vi staae og lytte bag Busken.
Vognen er væltet! — naa, den ligger blødt!
Hør, hvor de klamres og skjænde paa Kudsken.

Skulde jeg ikke hjelpe dem der?
Vent et Minut, saa stiller jeg Trætten . . .
Nei, naar du frygter, bliver jeg her;
Tro mig, jeg skal ikke vige fra Pletten.
Bidsk som en Hund, men lydig og tam,
Agter jeg paa din urolige Mine,
Og i at føie dig er jeg et Lam —
Føi mig igjen, min søde Cousine!

Det var jo deiligt! Her er Musik,
Fløite, Klaveer og to Violiner.
Saae du den smække Dame, der gik
Pludselig bag de lange Gardiner?
See, med en Herre hun har en Passiar ....
Ih, du min Gud! han kyssed jo Damen!
Det er bestemt et hemmeligt Par.
Bare nu Præsten snart siger Amen!

Følg mig, Veninde! Her kan vi gaae
Nedad til Stranden bag Huset deromme.
— Stille! Jeg hører en Nattergal slaae ...
Veed du, hvorfra dens Toner kan komme?
Ak, nu bemærker jeg først! Fra et Buurs
Gitter og ud i den smægtende, stille
Aftenluft toner den fri Naturs
Ommeste Lyrikers klagende Trille.

— Enten er Luften trykkende varm,
Eller mit Hjerte lider af Hede —
Kom, min Cousine! giv mig din Arm;
Naar vi gaae til, saa er vi dernede.
Seer du mit Lysthuus? Op til en Lind
Duftende sødt Jasminerne helde;
Vil du som jeg, saa gaae vi derind —
Ak, jeg har tusinde Ting at fortælle!

En Hytte.

(Af Chr. Winther.)

Her gad jeg boe og bygge,
Til jeg var træt og skulde døe,
Bag Lindetræets Skygge
Tæt ved den klare Sø.

Den Hytte, lav og lille,
Med kalket Væg og Tag af Straa,
Bag Høien tryg og stille
Kan Stormen ikke naae.

Den snevre Have rummer
En Skat af Grønt og Blomsterduft;
Fra Kuben Bien strømmer
Ud i den varme Luft.

Tæt ved den blanke Rude
Har Svalen klinet op sin Bo,
Blødt ligger, som paa Pude,
I Eng den brune Ko.

Saa luunt i Lindens Grene
En Drossel sidder mangen Gang
Sørgmodig og alene
Med sig og med sin Sang.

Frisk dufter Kløvermarken,
Vildanden seiler med sin Viv,
Og Fisken slaaer i Parken
Imellem Blomstersiv.

Hen over bløde Høie
Til fjerne Skov fra denne Vraa
Ustandset kan mit Øie
I Fred og Vemod gaae.

Den svale Kilde rinder
Hen mellem Steen og snakker smaat,
Den vækker gamle Minder,
Som gjør mit Hjerte godt.

Hvor eensomt og hvor stille!
Hvor fjernt fra Verdens stygge Larm;
Her kunde Sangens Trille
Let svæve fra min Barm.

Fader, jeg maa have Penge.

(Af A. Recke.)

Paa Herregaarden er nu saa tyst,
Før var der Støi, der var Liv og Lyst,
Munterhed tidlig og silde;
Men Sønnen drog over til Kjøbenhavn —
Fader og Søster i Hjemmets Favn
Længtes, og Alt blev saa stille.

Og som han savnes, han savner dem —
Ofte dog skriver han til sit Hjem,
Søsteren han det jo lov'de;
Men Byens bevægede muntre Liv
Snart blev ham en kostelig Tidsfordriv,
Og saa skriver han mindre ofte.

Det nytted ikke, de skrev og skrev;
Endelig bringer dog Posten det Brev,
Som Faderen vented saa længe —
Den gamle Skriver ham læser koldt
De syndige Ord, som det indeholdt:
„Fader, jeg maa have Penge!“

„See her, min Datter! Din Broder be'er
Om Penge; han faaer ei en Skilling meer,
Hvor meget han end kan trænge.
Det Svar vil jeg sende ham kort og godt!“ —
— Men, kjære Fader! der staaer jo blot:
Fader! jeg maa have Penge.“

Den Gamle studser — O Datter kjær!
Ja skriver han, som du mig læser der,
Da maa han visselig trænge —
Da maa jeg ham hjelpe i hvor det gaaer,
Da var det grusomt at være haard,
Derfor — han maa have Penge!

Barndomsenglens Farvel.

(Af Jul. Chr. Gerson.)

Solen daler, dens sidste Skjær
Falder bebudende Vaaren
Over de sagte susende Træer
Udenfor Præstegaarden;

Falder over en sneedækt Tjern
Med sine varmende Flammer
Ind, hvor det yngste af Præstens Bern
Har sit eenlige Kammer.

Falder ind paa det lille Bord
Med sine vaarlige Straaler,
Over Skriftens hellige Ord
Og et Glas med Violer.

Foran Bordet ved Blomst og Bog
Sidder den unge Pige,
Tænker paa Gud og paa Skriftens Sprog
De vidunderlig rige.

Tænker paa Gud og hans Kjærlighed,
Kilden, der evig rinder,
Tænker — og Lokkerne strømme ned
Over de rødmende Kinder.

Tænker dog meest paa den næste Dag,
Da hun skal Løftet give
Guds og den Herre Jesu Sag
Tro til Enden at blive.

Det er saa stille, det er saa tyst,
Det er, som kunde man mærke
Følelsen i det barnlige Bryst
Slaae sine Vinger stærke.

Det er, som kunde man lytte sig til
Med et opmærksomt Øre
Hele det hellige Orgelspil,
Engle i Hjertet røre.

Længe tænker hun hid og did,
Som sig de Billeder føie,
Hele Barndommens glade Tid
Gaaer forbi hendes Øie.

Hun betænker de første Aar,
Da hun ved Moderbrystet,
Voxende til som en Blomst i Vaar,
Fandt sine Smaasorger trøsted'.

Da hendes Skrig, det trættende, tidt
Ved Moderbarmen gik over,
Da hun indslumrede tyst og blidt
Ved dens dyssende Vover.

Da hun ved Kys paa Kind og Mund
Fik af sin Fader, den glade,
Underviisningens første Grund
Paa to tegnede Blade.

Da hun for første Gang Kundskab fik
Og hvad Skaberen skabte,
Da hun, skjøndt Barn, med forbauset Blik
Sig i Beundring tabte.

Og taknemmelig tænker hun paa,
Hvad hun dem begge skylder,
Tænker over — og Diets Blaa
Sig i Taarer indhyller.

Som hun sidder og grunder saa,
Aabner sig Døren stille,
Og en Engel med Vinger paa
Træder i Kamret det lille.

Roser dække hans runde Kind,
Som var han lutter Glæde,
Dog, da han træder af Døren ind,
Kunde han gjerne græde.

Barndommens Engel skal sige Farvel
Der, hvor han tidt har leget,
Sige Farvel, hvad han kronet med Held
Kaldte saa tidt sit Eget.

Hvor han har smilet og hvor han har leet,
Ret som saa tidt i det Høie,
Hvor han sit eget Billed har seet
I et uskyldigt Øie.

Hvor han har levet i Kjærlighed,
Dandset paa Rosenblade,
Hvor han har drømt om, at Alt var Fred
Og alle Mennesker glade.

Og veemodig træder han nær
Til den grundende Pige,
Blander sit Billed i Tankernes Hær,
Alt som de synke og stige.

„Barndommens Engel, kjærlige Ven,
Som mig førte iblinde,
Kommer du sidste Gang herhen,
Hilser paa din Veninde.

Tager du Afsked fra Livet her
Med din Leeg og din Lykke,
Flygter med Solens flygtende Skjær
For hos Andre at bygge?

Eller vil du besøge mig
Stundom naar jeg dig beder,
Lege med mig, som jeg legede med dig
Forhen paa disse Steder?

Hvidske mig snurrige Eventyr
Fra fjerntliggende Strande,
Seile med mig paa hurtige Skyer
Til fortryllede Lande?

Spøge med mig i den grønne Eng,
Hvor du bag Gjerdet smilte,
Skræmme mig op fra den Blomsterseng,
Hvor jeg lyttende hvilte?

Ryste med mig den deilige Frugt
Ned af Træernes Grene,
Flyve med mig paa min lette Flugt
Hen over Torn og Stene?

Sladdre med mig i den tause Nat,
Naar jeg ligger og sover,
Gjækkende vise mit Blik en Skat,
Som du strax hyller over?

Vil du gynge blandt Havens Træer
Spøgende ved min Side,
Svare paa, hvad jeg i Vind og Veir
Spørger om og vil vide?

Dandse med mig, naar jeg nys har grædt
For en bortflagret Due,
Prikke paa Øiet mig, naar jeg træt
Slumre vil i min Stue?

Tager du Afsked for Livet her
Med din Leeg og din Lykke,
Flygter med Solens flygtende Skjær,
For hos Andre at bygge?

Eller vil du besøge mig
Stundom, naar jeg dig beder,
Lege med mig som jeg leged med dig
Forhen paa disse Steder?"

Alt som hun spørger de tusind Ting,
Bøier sig Englen stille,
Det er, som kunde man trindtomkring
Høre Taarer trille.

Og han aabner de Læber smaa
For Veninden at svare,
Sagtelig sænker sig ned derpaa
Trøstende Aanders Skare:

„Om du seer mig for sidste Gang? —
Ja, jeg maa fra dig vandre;
Det er Livets vexlende Gang,
Jeg kan den ei forandre.

Vær dog derfor ikke forsagt,
Dig vil min Søster ledsage,
Skjærmende Engle vil holde Vagt
Over din Fremtids Dage.

Uskylds Engel, min Søster, vil
Tro ved din Side træde,
Være dit Liv, det flygtende, til
Uforanderlig Glæde.

Hilse dig tidt og ofte fra mig
Mig dine Hilsner sende,
Kysse din Kind, og lege med dig
Lege, jeg lærte hende.

Hviske dig Eventyr, som jeg selv
Ikke saa smukt kan fortælle,
Lade dig skue i Tidens Elv
Deres Betydnings Vælde.

Spøge med dig i den grønne Eng,
Hvor i Dands du dig svinger
Lytte med dig til den dybe Streng,
Som i Naturen klinger.

Nyste med dig den friske Frugt
Af din Virken i Livet,
Vise dit Øie, hvad Godt og Smukt
Der blev Mennesket givet.

Sladdre med dig i den tause Nat
Om dine Frænder kjære,
Lægge tæt til dit Hjerte den Skat,
Du for dit Liv skal bære.

Svare dig paa, hvad du spørger om,
Som det fra Læben strømmer,
Klare dit Blik og mildne din Dom,
Naar du en Broder dømmer.

Smile med dig, naar du nys har grædt
For hvad kjært du maa miste,
Kysse dit Øie, naar det er træt
Og naar det engang skal briste.

Thi vær derfor ikke forsagt,
Da jeg maa fra dig drage,
Skjærmende Engle vil holde Vagt
Over din Fremtids Dage.

Og nu, Veninde, farvel, farvel!
Gud og din Frelser kjære
Glæde sig tidt ved din rene Sjel,
Skue dig kronet med Ære!"

Alt som Ordenes Klang døer hen,
Og medens Taaren rinder,
Træder Englen tilbage igjen,
Kysser paa Fingren og svinder.

Men paa det himmelblaa Firmament
Tindrer den første Stjerne
Som en trøstende Hilsen, sendt
Fra det ukjendte Fjerne.

Og med alvorligt men fattet Sind
Stille en Bøn hun stammer,
Stryger saa Lokkerne bort fra sin Kind
Og forlader sit Kammer.

Bedstemoders Leg.

(Af F. J. Hansen.)

Dagen ender — det er Aften,
Træets Skygger sig forlænge,
Og en Taageduft sig hæver
Fra den solbestraalte Vænge;
Hist i Eng, hvor frisk det lufter,
Kjøres Hø til lystig Sang,
Visne Blomst fra Stakken dufter
Op mod Lyset sidste Gang.

Bedstemo'er med Sønnedatter
Sidder hist i Aftensolen, —
Og hun læner sig tilbage
Trygt i Bedstemoderstolen;
Men paa hendes Skjød den Lille
Vugger sig med Rosenkind
I en Lysning af de milde
Matte Blikkes Aftenskin.

See det friske Blad, som springer
Fra den sammensunkne Stamme!
See den kjække Gnist, som stiger
Af den halvudslukte Flamme!
See den røde Knop, som bryder
Frem af Sneens Sørgeliin!
See den grønne Qvist, som skyder
Fra den smuldrende Ruin!

„Bedstemo'er, hvad skal vi lege?
„Ikke sandt? vi lege Fremmed!
„Du skal reise først! du reiser
„Langt, ja grumme langt fra Hjemmet!
„I Besøg hos mig du kommer,
„Ikke? — paa mit gyldne Slot —
„Blier hos mig den hele Sommer —
„Og der har du det saa godt!"

„Ja, min Engel! ja! — jeg reiser" —
Hvisker Bedstemoer og smiler —
„Til dit Slot det gyldne, klare,
„Salig drømmende jeg iler!
„Seer du Vingen, som mig hæver —
„Bort — til Høienloftet ind!" —
Og den sidste Straale bæver
Underligt paa hendes Kind.

„Bedstemo'er! nu er du kommen!"
Bryder ivrig ud den Lille —
„Bedstemo'er! men hvorfor bliver
Du med Eet saa taus og stille?"
Stakkels Barn! hvad maa du skue?
Diet lukt! — „Hun sover vist!"
Altaret for Fredens Lue —
Døden slukkede dets Gnist.

Men den gyldne Sol er sunken
Mildt bag Horizontens Fjerne,
Frem af Himlens Dyb sig hæver
En forklaret, glandsfuld Stjerne;
Brat paa Jord et Lys udslukles —
Et paa Himlen hist blev tændt,
Evangeliets Bog oplukles
Paa det dunkle Firmament.

Det var Legen — det var Livet!
Som et Barn hun gik til Himlen,
Paa den høie Jacobsstige
Mødes hun af Børnevrimlen;
Did, hvor Lys og Luer stræbe,
Hendes Aand paa Straalen fløb — —
Hun har Smilet paa sin Læbe,
Hun har Englen paa sit Skjød.

Uglen.

(Af P. L. Møller.)

Der boede en Ugle i Skoven, hvor ud mit Vindue gik,
De skjenneste Sommernætter fordærved den med sin Musik.

De andre Fugle forstummed, naar Nattergal hæved sin Rest,
Men den forbistrede Ugle først da ret brugte sin Bryst.

„Den gamle hæslige Ugle", saa klaged jeg mangen Gang,
„Forstyrrer min Søvn om Natten forstyrrer vor Natter-
gals Sang."

Det var min trofaste Jæger, gik ud en Aftenstund
Og skjød den gamle Ugle, just som den aabned sin Mund.

Og op i et Træ den hængte for Nattevind og Træk,
Andre Ligesindede til Advarsel og til Skræk.

Men nu er Sommeren borte og Nattergalen er stum,
Forbi er Storkens Knæbbren og Biens lystige Brum.

Imellem de blottede Træer piber en Efteraarsvind
Og vækker mig mangen Aften, naar jeg er slumret ind.

Nu tænker jeg tidt paa Uglen, naar Natten er eensom og lang,
Og ønsker, den var ilive og lod mig høre sin Sang.

Følelser ved Efteraaret.

(Af H. V. Kaalund).

Jeg svøber mig i Kappen luunt og tæt
Og vandrer ud, alene med min Tanke,
I Efteraarets sørgende Natur.
Det blæser koldt derude. Ved hvert Vindstød
Jeg maa mig stride frem; men det forfrisker,
Naar man er glad og fuld af Ungdomsmod,
At kæmpe kjækt mod Elementerne
Og lade Stormen lege med sit Haar. —
Hvor øde og forandret er dog Alt!
I Haven, hvor saa mangen Sommermorgen
Jeg traadte ud og saae de krumme Gange
Heelt festlig revne, kun med lette Spor
Af Jomfrufødder, her, hvor Frugtalleen
Hang fuld af Kirsebær paa alle Qviste,
Her ligger Alt nu falmet og forladt
Og fugtigt efter sidste Uveirsbyge.

Det lune Drivhuus, hvor Melon og Græskar
Og gule Asier svulmede i Solen,
Er dækket nu med Maatter tæt for Kulden.
I Dammen søge Fiskene til Mudret
Og snappe ikke meer i Aftensolen
De lette Myg; i Græsset ligger Rusen.
Hør, hvor det suser! Det er Dødens Engel,
Som gaaer usynlig over Sivet hen
Og hvisker det sin sørgelige Løndom;
Det bøier sig og hvidsker til det næste,
Og Løndomsordet gaaer fra Siv til Siv,
Saa Gysen farer gjennem Alnaturen.

Udover Gjerdet mellem visne Hasler
Jeg kaste maa et Blik paa Landsbygaden.
Ei blomstrer meer ved Kirkegaardens Muur
Spring og Guldregn; ingen Holsteensvogn
Med Kjøbstadfolk i lette Sommerklæder
Mig farer nu forbi, kun et Læs Brænde
Fra Skoven ruller til en Vinterarne.
Nu rusker det saa smaat. Der kommer Katten.
Den vender hjem til Bondegaardens Lo
Træt af at jage efter rappe Markmuus.
See, hvor den søger sig forsigtigt ud
De rene Steen, at Poten ei skal smudskes.

Men Øiet flyver videre omkring
Til Horizonten og til fjerne Skove
Og ned til Søen hist. Du skjønne Sø!
Hvormange Gange vugged jeg paa dig
I Sommeraftnen, snart i lystigt Selskab
Og snart alene med en Bog i Haanden!
Nu er du grumset og saa rynket som
En kruset Slangehud. Ei meer paa Bænken
Jeg hviler mig nu ved din Bred som før,
I Haven langtfra hører jeg din Brusen.
Det er mig som igaar, da her jeg stod
En deilig Juniaften. Hist i Lunden
Var Bordet dækket til et landligt Maaltid;
Fra Marken kom en Duft af Hø, og Lærken
Sang sødelig sin Aftensang i Skyen.
Med skjønne Piger gik jeg op paa Høien,
Hvor Asketræer skygge, og vi løe
Og søgte Lignelser til Skyerne;
Og, alt som saa vi spøgte, Aftenrøden
Udfolded den uendelige Pragt,
Som ene Nordens Himmel kan opvise.
Fra Solen gjennem Luften strakte sig
En Vifte liig af Guld; det var som saae
Vi gjennem Himmeriges gyldne Porte.
Og Alle taug, udødelige Længsler

Gik gjennem Hjerterne! Vist aldrig glemmer
Jeg dette skjønne, flygtige Moment.
Hvo skulde see paa denne Himmel nu,
Det er den samme? Vilde Skyer ile
I sorte Masser frem med Hagl og Kulde
Og stærke Vindstød. Det er Vintrens Børn.
Ret som uhyre Svampe svulme de;
Et Tryk af Stormens Haand, da styrter ned
Vel tusind Tønder Vand paa Mark og Skove.
Hvad rasler der? Tys! det er kun et Fiirbeen!
Henover vissent Løv i Havens Gang
Det søger sig et Smuthul under Gjerdet.
Her sniger sig en Orm. Hvor den har Hast!
Instinctet lærer den, det er paa Tide
At søge til den store Vinterdvale.
Frygt ei, jeg vil kun hjelpe dig paa Vei,
Du svage Kryb. Det er Naturens Herre,
Som skuer ned til dig; dog sukker han
Af Sult og Søvn og Død en Træl som du!
En mægtig Skjæbnes Magt staaer over ham
Og smiler ad hans Afmagt, som han smiler
Ad din. Godnat! Jeg dækker dig med Muld!
Naar Sneen smelter, vil din Skaber finde
Dig i dit Skjul og vække dig til Livet.

Herovenpaa er Alt nu dødt og koldt,
Forfaldent som et Huus, hvor Moderen
Er død og Vinden trækker gjennem Ruden.
Den dunkelrøde Høstens Georgine
Og Asteren see ud, tilredt af Blæsten,
Som Qvinder, der i Dagens blege Dæmring
Staae trætte af en gjennemvaaget Valnat
Og nikke søvnige med spredte Lokker.
Alt seer saa sørgeligt, saa livsmæt ud! —
Dog jeg er ung, og midt i Efteraaret
Jeg bærer Livets Foraar i mit Hjerte! —
Tys! Atter sukker dybt det i Naturen!
Den drysser visne Blade om min Tinding,
Ret som den vilde sige: Daare, der,
Der har du Krandsen til al jordisk Lyst!
Vel! Jeg vil gribe den og slynge ind
De visne Blade mellem Haabets Roser
Og vie mig i Livets friske Morgen
Til Savn, til Alvor og til Veemod ind! —
Der faldt et Æble ned foran min Fod,
En Gravensteen, forglemt af Gartneren.
Du skjønne, modne Frugt, o, hvor forfrisker
Du i den visnende Natur mit Syn!
Derinde rasle dine modne Kjerner
Og gjemme Livets evig unge Spirer.

O, maatte jeg, naar og min Høst er kommen,
See Frugten af mit Liv saa skjøn som du!

Her fører Havelaagen ud til Marken.
Jeg aabner den og træder udenfor,
Imens jeg trykker fastere min Hue,
Thi voldsomt over Høiene gaaer Vinden.
En gammel Kjærling med et Knippe Grene
Har ondt ved hjem at stride til sin Hytte,
Som ligger hist ved Ledet. Vogterdrengen
Er krøben ind blandt Kæmpegravens Steen
Og titter ud, om Bygen snart er ovre.
Paa Høien maa jeg op. See Faarene
Forfærdet flygte ud til alle Sider
Og Drengen efter dem. Stakaandet staaer
Jeg nu paa Overlæggeren, hvor Lyngen
Har trængt sig ind i muldopfyldte Spalter
Og nikker med sin lille røde Blomst.
Jeg veed ei selv, jeg føler mig saa vel
Med denne vilde Himmel over mig.
Kun lidet passed jeg til hiin Natur,
Hvor Alting blomstrer i et evigt Foraar,
Der sank jeg hen til en umandig Drømmer;
Men Norden med sin underlige Alvor,
Med Elementers Kamp og Skumringen

I lange Efteraars- og Vinteraftner
Opvækker Eftertanke i mit Bryst.
Derfor, du friske Storm, brus du kun lystigt
Din Sang, din dybe Alvorssang, og luft
Det syge Mismod bort og Smaaligheden
Fra denne Slægt, som færdes nu i Norden,
At gammel Ærlighed og Heltekraft
Maa atter reise sig af Fædres Muld! —
Foroven stilles nu fra Himlens Blaa
De tunge Skyer, og deiligt kaster Solen
En Straale paa de mørkebrune Skove.
O, det er Sommeren, som endnu engang
Til Afsked vender sig og seer tilbage;
Nu vil hun atter over Alperne
Nedstige til de skjønne Sydens Dale,
Hvor vilde Roser og Levkoier gløde.
Det vilde Solglimt er et Kys, hun kaster
Til hver en Bæk, til hver en Hei og Eng,
Hvor hun har hvilet med Violer krandset.
Farvel, du Solens Barn, du Flygtige!
Jeg kommer ikke hid, for syg at klynke;
Jeg vil kun tage nu en kjærlig Afsked
Og takke dig for hine skjønne Dage,
Du atter skjænkede mig i din Favn.

November med sin Sludtid nærmer sig;
Hver Dag og Nat man hører Regnen pladske
Fra Tag og Rende, og kun Uveirsfugle
I store Flokke sprede sig paa Himlen.
Men Menneskene slutte tæt sig sammen,
Hver søger til sit Hjem og skotter kun
Igjennem Ruderne ud til Naturen.
Den er ei død, den samler sig kun Kræfter
Ved Almagts Barm. I Sviblens lille Løg,
I Myrens Bryst, selv i den kolde Bølge
Dybt under Isen banke Livets Pulse
Uhørlige, med aldrig udtømt Kraft.
Den hviler kun, jeg veed det jo forvist!
Derfor imens Forgængeligheds Billed
Sig hæver for mit Blik, jeg ængstes ei,
I Undergangens sørgelige Spor
Udvider sig mit Bryst ved Følelsen,
At Aanden staaer udødelig derover.
Veemodig, men med roligt Smil jeg seer
Tilintetgjørelsen i Øiet ind;
Lad kun den Svage gysende sig vende
Fra Sørgesynet bort og prise Vaaren,
Jeg priser Efteraaret; thi det viser
Mig ikke Haabet som et sorgløst Barn,

Men som en Cherub, der paa Dødens Nakke
Stolt sætter Foden, og udødelig
I Undergangen peger op mod Gud!

Held i Uheld.

(Af C. M. Thorson.)

Naar det, du stræber efter, ei vil lykkes,
Saa græd dog ei som Børn, der endnu lalle!
Det er jo dog en Sandhed, kjendt af Alle,
At møisomt bygges det, som godt skal bygges.

Og dertil kommer, efter hvad mig tykkes,
At der dog altid i din Lod vil falde
En Slags Gevinst, om jeg det saa maa kalde,
Den nemlig, at dit eget Jeg betrygges.

Betrygges i sig selv imod det Andet
Og vises indad til en sikkret Bolig
Fra denne ydre, der er reist paa Sandet.

Gjør dig med dette Resultat fortrolig!
Saa finder du med Held dit Uheld blandet
Og bærer Smertens Byrde mere rolig.

Vildsporet.

(Af Erik Bøgh.)

I den tause Skov, i den dybe Dal
Løber en Sti, hvor Bækken
Risler i Kloften, kjølig og sval,
Beskygget af Ellehækken;
Den Sti er saa smuk, den lokker Enhver
Med en Magt, som er uforklarlig,
Men har du din Fred og din Lykke kjær,
Saa følg den ei, den er farlig.

Jeg har fulgt den selv, jeg har fulgt den tidt,
Baade tidlig og silde,
Fod for Fod og med ilende Skridt
Baade i Storm og i Stille;
Om end Midnattens Mulm dækker Himmel og Jord,
For mig kan det Stien ei spærre,
Som det rygende Sneefog bortvifter hvert Spor,
Jeg finder den altid — desværre!

Det var ifjor Sanct Albani Dag,
Jeg vandrede just fra Bakken
Ned gjennem Skoven i Ro og Mag
Med Bøssen hængt over Nakken.
Solen skinnede, Himlen var blaa,
Varmen zittred i Luften,
Rundtom blomstred Convaller smaa,
Jeg blev næsten beruset af Duften.

Alt var saa underligt tyst: der sang
Ikke en Fugl i Skoven,
Ikke et Vindpust leged engang
Blandt de dunede Blade foroven;
I Sommerens Solskin, i Middagens Ro
Laa Alt som i salig Slummer,
Og jeg selv var saa ung, saa fri og saa fro,
Jeg kjendte ei Qval eller Kummer.

Men ret som jeg vanked saae jeg en Sti
Bugte sig inde i Skyggen,
Og greben af Tusmørkets Trylleri
Vendte jeg Lyset Ryggen;
Jeg fulgte Stien og agted ei paa,
Hvor hurtigt Dagen kan lide,
Først langt om længe jeg standsed og saae,
Det var ved Aftenstide.

Da aabned den snevre Sti sig med eet,
Og hegnet af skovklædte Høie
Laa der den yndigste lille Plet,
Man kunde see for sit Øie;
Hvo havde vel her sit eenlige Hjem? —
Bag Guldregn, Syren og Jasminer
Titted en Hytte skalkagtig frem
Fra de brogede Blomstergardiner.

Paa Bænken udenfor Hyttens Dør
Sad den deiligste Qvinde,
Aldrig jeg saae hendes Lige før
Eller senere nogensinde;
Forgyldt af Solen var Blomst og Blad,
I Gløð stod Himmelens Bue,
Men Intet straaled som hun, der sad
I Aftenens Purpurlue.

I Skovens Tykning stirred hun ind
Og skyggede Øiet med Armen,
Dunkelt glødet den brune Kind,
Yppigt svulmede Barmen;
Rige, kulsorte Lokker faldt
Ned over de trinde Skuldre,
Det var en fristende Qvindegestalt,
En mørk, bedaarende Huldre.

Nu blev hun mig vaer, og med smilende Mund
Hun hilste: „God Aften, Herr Jæger!“
Hun bad mig tøve og hvile en Stund,
Og hented et bredfuldt Bæger
Berusende Mjød; med ungdommeligt Mod
Tømte jeg det til Bunden —
Da var det, som om der gik Ild i mit Blod;
Den Drik har jeg aldrig forvunden.

Jeg kunde ei mere mig selv forstaae,
Ei følge en Tanke tilende,
Hver Attraa fra Hjertets mørkeste Vraa
Steg frem og drog mig til hende;
Jeg greb hendes Haand, den bløde Arm
Om min Skulder jeg dristig bøied,
Til mit Bryst jeg trykked den glødende Barm —
Da saae hun mig dybt i Øiet.

Og som Brudeblus gjennem Lokkernes Nat
Vildt hendes Blikke flammed,
Jeg syntes, mit Hjerte smeltede brat,
Jeg svimled og zittred og stammed;
Men snildt hun snoede sig bort og lo:
„Herr Jæger, lad af at jage!
I er kommen paa Vildspor i Qveld, kan jeg troe,
Skynd Jer at vende tilbage!“

Paa Vildspor var jeg; men baade Fod,
Tanke og Vilje var hildet,
Og jo længer jeg tøved, jo længer jeg stod,
Jo værre blev jeg forvildet;
Jeg bød hende Hjerte og Haand og Tro
Og mit Liv og Alt, hvad jeg eied,
Men jo mere jeg loved, jo mere hun loe —
For lidt mine Løfter veied.

„Haand og Hjerte og Tro — ei ei,
Hvor den Tale er fiin og fager!“ —
Svared hun kjækt — „men hvad skulde jeg
Med slige deilige Sager?
Naar først man bliver af Elskov kjed,
Er Troskab til liden Nytte —
Den Elsker, der vinder min Kjærlighed,
Skal Intet give ibytte.“

Det var ifjor Sanct Albani Dag,
Aar og Dag er nu svundet —
Ak! endnu er mit Haab kun Bedrag,
Endnu har jeg Intet vundet;
Dog sælsomt hvisked hun sidste Gang:
„Min Elskov kan hurtigt komme;
Men bliver dig Længslens Tid for lang,
Saa sly kun, før den er omme!“

Var det en Spøg? Jeg veed det ei,
Men det var grumt, om hun spøgte,
Bort fra sin Sjel, sit eget Jeg
Mægter jo Ingen at flygte;
Og min Sjel og mit Hjerte har hun besat,
Hun ruger derinde som Dragen
I flammende Drømme den mørke Nat
Og i glødende Tanker om Dagen.

„Min Elskov kan komme!“ — saa lød hendes Ord.
Gjerne jeg lader mig gjække;
Kunde hun elske mig — Himmel og Jord,
Jeg forsagede glad eder begge;
Og elsker jeg haabløst — ved Alt, hvad jeg leed —
Jeg foretrækker min Vaande
For Qvindens sædvanlige Kjærlighed,
Den tamme, blege og blonde.

Maaskee var det ikke fra Himlen hun fik
Den Magt, som min Hu betvinger;
Men fløi en Engel forbi hendes Blik,
Han sved sine hvide Vinger —
Maaskee er jeg hildet i Mørkets Garn
Og tæres af Dybets Flamme;
Men var hun ogsaa et Nattens Barn —
Min Elskov blev dog den samme!

Iaften venter hun mig maaskee —
Alt nærmer sig Midnatsstunden,
Vildt fyger i Stormen den knittrende Snee,
Baade Spor og Sti er forsvunden;
Men jeg maa derud; hun hviskede sidst:
„Min Elskov kan hurtigt komme“ —
Lad det storme og fyge! Jeg aner forvist:
Snart Længselens Tid er omme!

Ved en Vens Hjemkomst.

(Af Emil Aarestrup.)

Velkommen tilbage, hvor Den har lagt
Blidt sig til Ro ved Bølgernes Vagt!
Vent intet Skud af Høitidskartoven,
Tordnen kun ruller i Skyen foroven.

Vendernes Tage, det eensomme Land
Sortner ved Himlens rødmende Rand,
Fattige By har ingen Lanterner,
Men til Lysekrone de evige Stjerner.

Ved din Port staaer kun en Hund i Gevær,
Kun en Stork kiger fra Tagryggen her,
Humlen og Viinranken helde mod Muren,
Køerne brøle, taus smiler Naturen.

Fuglene let escortere din Flugt,
Gjæs paradere — o, er det ei smukt?
Grøften og Marken anstrenge sig — Stakler!
Valmuer danne et Tog som af Fakler.

Her er ei qvalmt som i hiin Tue, hvis Grus
Fyldes af Menneskemyrers Trængsel og Suus,
Her gnaver ei Kunsten, i afsides Huler,
Fra Naturens Bord de faldende Smuler.

Her er dit Hjem, din Kirke, din Bog,
Her er dit Lysthuus, din Kakkelovnskrog,
Her dine Børn de steiende Unger —
Ven, for din Sjel begeistrende Tunger.

Her er den arme, indskrumpede Slægt,
Lolliker, krummet af Kornsækkens Vægt;
Men din Godlidenhed rækker dem Haanden,
Og dine Ord skal reise dem Aanden.

Her vaerskoer din Pibe ingen Soldat,
Her lader man skjøtte sig selv vor Stat,
Istedetfor Rendemasken og Lapsen
Springer en Sommerhare i Rapsen.

Hør paa din Lo den melodiske Tærsken!
Nødderne modnes, alt rødmer din Ferſken —
Velkommen derfor med Søn og med Frue,
Velkommen hjem i din landlige Stue.

Til min Moder.

(Af F. L. Heedt).

Endnu er jeg kun lille,
Men naar jeg bliver stor,
Da skal jeg synge Sange
For dig min søde Mo'er;
Da skal jeg synge Sange
Saa kjærlige, saa mange,
For dig min egen søde,
Velsignede Mo'er.

De skulle flokkes om Dig
Som Elskovsaander smaa,
Jevne med milde Hænder
Den Sti, du træder paa;
Og, som en Blomsterklynge,
De skulle smukt forynge
Med Duft og Glands de Lokker,
Som Tiden farver graa.

Men naar din Aand er trættet
Af Livets lange Gang,
Da synger jeg til Afsked
Min allersidste Sang;
Et Mindeqvad er Gaven,
Hvormed jeg smykker Graven,
Der gjemmer al min Lykke,
Min Lyst og min Sang.

Et Genre-Billede.

(Af Chr. Winther.)

Det sused i Lindenes glindsende Blad,
Høit Gjøgen den kukked og Bogfinken qvad,
Auriklerne dufted,
Mildt Vaarvinden lufted,
Mens Bien beruset paa Kløveret sad.

Paa Løvhyttens Mosbænk saa yndigt i Løn
Sad Møllerens Datter og Skovfogdens Søn.
I dæmrende Bolig
Hun læned fortrolig
Sin Kind til hans Skulder og hørte hans Bøn.

Ved Huset paa Trappen sad Mutter og spandt;
Hun lytted og vented, mens Tiden den randt;
„Nu er her saa stille!
Nys Han og min Lille
Jo fyldte mig Øret med Skjemt og med Tant.“

Men Jægerens Hector, som hos hende laa,
Han mæled: „Jeg hende i Lysthuset saae
I Fryd og i Gammen
Med Jægeren sammen, —
Skjøndt sagtens jeg ikke forraade dem maa."

Den næsvise vindige, lille Herr Stær,
Han læsped: „Nys var jeg dem begge saa nær,
At grant jeg fik høre,
Hvor han kunde føre
Sin Sag, som det lod, ei til hendes Besvær."

Frem sneg sig den hvide, den smidige Kat
Med ringlende Hale, med krum Ryg og glat:
„Jo, de er poliske!
Jeg hører dem hviske
Fra Haven og Vinduet hver evige Nat."

Og Svalen den fromme, den Nonne i Sort,
Med hellig Forternelse mælede kort:
„Jeg saae, hvor med Varme
Han trykked den Arme
Til Brystet — og vendte undseelig mig bort."

Fru Skade sad kjæk paa den duftende Stak:
„Jeg veed, jeg er sikker, jeg fører ei Snak,
Jeg lyver ei! Jøsses!
Jeg saae dem jo kysses
Saa sødt og saa blødt og saa høit, at det smak."

Herr Stork med de lange, lakerede Been,
Han raabte fra Taget: „Den Sag er jo reen!
Jeg glæder mig saare
Til muntert ad Aare
Her hjem i det Mindste at bringe dem Een!"

— Og før de det aned, stod Mutter dem næst
Og trued: „Nu veed jeg, hvad tjener Jer bedst!
Snart vil I nok trænge
Til Bord og til Senge,
Til Gryde, til Vugge, til Degn og til Præst!"

Serenade.

(Af Carit Etlar.)

Søvn paa dit Øie, Fred i dit Bryst!
Hvor er du henne, du Lille bag Rude?
Der er saa fredeligt hos dig og tyst,
Hører du Uglerne tude?

Midnatten kommer med Vindenes Suk,
Alting er skummelt herude og stille,
Natten er styg, ja, men du er jo smuk,
Derfor jeg vaager, du Lille!

Hvil du kun rolig, drøm kun med Lyst,
Tryg som en Fugl blandt de løvrige Grene;
Søvn paa dit Øie, Fred i dit Bryst,
Aander og Elskende vaage alene!

Gaa kun forbi.

(Af Christian Juul.)

Gaa kun forbi, som om du ei mig saae,
Til Eensomhed min syge Sjel just trænger!
Jeg ligner Fuglen, der med Vinger hænger,
Naar Stormens Slør omflagrer Lysets Blaa;
Falsk flygted Haabet fra min Hyttes Vraa,
Og dette Hjerte kan ei bruse længer,
Thi det har lært, selv Storhed skal forgaae,
Som Bølgens Skum en Storm mod Klippen slænger.

Men skot ei til mig saa hovmodig stivt,
Fordi med Roser end dig Lykken binder,
Ei skal med Haan du see paa disse Kinder
Hvor Sorgens Griffel skrev sin strenge Skrift;

Om mørke Tankers mægtige Bedrift
Med stille, sværmersk Tungsind de dig minder,
Thi Seierskrandsen her jo kun med Gift
Bespræ nger Panden, hvorom den sig vinder.

Og skot ei haanligt, mens du gaaer forbi,
Til dette Blik, hvis Falkesyn er sløvet —
I skyhøi Flugt har tidt sin Kraft det prøvet
Paa Vingeslag af Glædens Melodie;
Det saae en Digterverdens Trylleri —
Mens Firmamentet kjækt det kløved,
Begeistringstaaren vexlet har deri —
Hvis det var den, som mest dets Ild har røvet.

Jeg veed jo nok, at længst jeg ene stod,
Fordi jeg Tidens Daarskab turde røbe,
Fordi jeg minded den om Hevnens Svøbe,
Fordi om Guld og Glimmer haant jeg lod;
Men at du selv miskjende kan det Mod,
Der ei med Sandheds Navn vil Løgnen døbe!
Jeg sparked til en Krone med min Fod,
Ifald for Smiger jeg den skulde kjøbe.

Naar Stormen kommer barsk fra Vintrens Hjem,
Og Blomsterne, de smægtende, de milde,
Henveires kraftløst paa dens Vinger vilde,
Da seer du dog med Veemod efter dem,

Og det kan ei en Taare lokke frem,
At see, hvor Ormen gnaver graadig stille
Paa Høstens Blomster i en Sjel, for hvem
Engang Guds vide Verden var for lille!

Stambogs-Epistel.

(Af Henr. Hertz).

Som en fiin og sneehvid Due,
Der med Vaarens Vind fløi ud,
For at bringe Brev og Bud
Fra sin unge, skjønne Frue,
Saadan kom, min ubekjendte,
Unge, skjønne Herskerinde,
Med de første Foraarsvinde
Stambogs-Bladet, De mig sendte.

Duen (Bladet, De forstod!)
Efter røgtet Ærind atter
Over Martsviol-Rabatter
Til sin Herskerindes Fod
Længselsfuld tilbagevender.

Vugget blødt paa Deres Hænder,
Hvilende paa Deres Skjød,
Den begynder:
„Herskerinde
Jeg har været, som Du bød,
Hos Din Digter. Let at finde
Var han, hvor han boer derinde.

Har Du? — svarer De med venligt,
Naadigt Smiil — saa kom, fortæl!
Vi har ønsket ham et Held,
Der fra Grunden var ham tjenligt;
Vi har ofte tænkt at virke
Til hans Gavn, hvad vi formaae —
Digteren har Krav derpaa;
Thi ved ham vi først forstaae
En usynlig Skjønheds-Kirke.
Hvad vi ane, hvad vi drømme,
Hvad vi haabe, hvad vi troe,
Hjertets Uro, Hjertets Ro
Lærer han os at bedømme.
Selv mod Tvivlen os forsoner
En begeistret Digters Toner,
Mens den løses op deri.
Derfor Sangens Magt vi hylde,

Og erkjende dybt, at vi
Høiheds Gunst og Naade skylde
Dem, der dyrke Poesie.
Men hvo gjetter, hvad en Sanger —
Slutter De med yndigt Smil —
Allerhelst og først forlanger?
En Poet er difficil.
Derfor dig til ham vi sendte
Underretning os at hente.
Siig os da, hvorledes fandt
Du hans Stilling?
„Ak, brillant!"
Lyder Svaret. „I hans Bolig
Er en Kjøren ud og ind
Og en Høitids Blæst og Vind,
Der er næsten meer end trolig.
Euphrosyner og Aglaier,
Terpsichorer og Chariter,
Lette Nympher, hele Suiter,
Er det Folkefærd, der pleier
Gjøre Formiddags Visiter.
Jublende med Sang og Klang
Skaren til hans Bolig stimler;
Selv Apollo kom engang
I en Phaeton med Skimler

Og dressеerte ham en Sang.
I hans Stue, naar man triner
Ind til ham, man bliver vaer
I de foldede Gardiner
Hele Skarer Amoriner,
Ak, der holde Folk for Nar.
En af disse paa hans Trapper
Greb mig, men jeg holdt mig tapper.
— Rundt omkring, hvorhen man seer,
Genier i gyldne Bure
Sidde taust og kukkelure;
Nogle af dem — ja, du leer —
I en Rad ved Døren hænge,
Som man tidt seer Klokkestrenge;
Andre, lette som en Fjer,
Midt i Lysekronen gynge
I en farvespragtet Klynge.
Overalt de lege Skjul;
Paa hans Sopha, under Stolen,
Mellem Bøger paa Reolen
Holdes der en evig Juul.
Men tiltrods for Hurlumheien
Han i Stuen gaaer og staaer,
Eller purrer i sit Haar,
Som om Intet var iveien."

Nu, det er os kjært, vi veed,
— Lader De Dem nu forlyde —
Alle Herligheder flyde
Til vor Yndlingsdigter ned;
Gjerne gav vi en Bevilling
Til et Nytaars-Gratiale,
Hvis ei netop nu hans Stilling,
Som vi slutte af din Tale,
Var fortræffelig —
„Ak nei!
Herskerinde! skuf Dig ei!
Hvad betyde hos Poeter
Et Olymps Festiviteter?
Nympherne — det negtes ikke —
See til ham med milde Blikke.
Under skjønne Rhytmers Lov
Genier i Dands ham føre,
Gratier ham mildt berøre
I den foraarsgrønne Skov.
Ofte ned fra Himlen dale
Muser i et yndigt Chor,
Smykkende hans Sanger-Tale
Med et vægt- og klangfuldt Ord.
Ak, min Frue! men et Øie,
Dødeligt som hans, men blidt,

Ømt og trøstende som dit,
Ei blev Lønnen for hans Møie.
Naar han lider, naar det Sande
Flygter stridigt for hans Aand,
Vifter ingen trofast Haand
Heden fra din Digters Pande.
Ak, og naar med flygtigt Spor
Alle Jordens Glæder svinde,
Mens han følger Musers Chor,
Hvisker ingen øm Veninde
Trøst til ham med milde Ord;
Trøst i Ord, hvis Indhold fattes
Kun af Den, hvis Sjel som hans
Under Drøm og Grublen mattes
Ved dens egen Syners Glands;
Ord, hvoraf et Bryst bevæges;
Ord, hvoraf et bittert Savn
Kjærligt tages kan i Favn,
Ord, hvoraf et Hjerte læges;
Ord som disse, Blik som dine,
Smil saa trøstende som hine,
Dine Læber lokke frem —
Herskerinde! nei, med dem
Dulmes ingen Digters Qvide
Af den høie Pieride.

— Derfor, o min Frue! mærk:
Kan du netop nu befale
Over sligt et Gratiale,
Ov da et barmhjertigt Værk!
Viid: de Himmelske, der sende
Billeder af Sorg og Fryd
Til en Digters Hjerte, kjende
Intet, ak! til Klagens Lyd.
Tag — de sige — Jordens hele
Qval, o Digter! i Dit Bryst!
Men din egen Klages Røst
Ei med dig vi kunne dele.

Langsomt ved den sidste Sætning
Ender sin Gesandt-Beretning
Bukkende den fromme Due,
Piller traurig sine Fjer,
Kurrer sagte, mens den seer
Paa sin tankefulde Frue.

Jeg troer paa dig.

(Af C. Ploug.)

Jeg troer paa dig i Livets lyse Morgen,
Naar alle Skyer har et Rosenskjær;
Naar ei dit Hjerte tynges meer af Sorgen,
End Natteduggen tynger Skovens Træer;
Og naar din Sjel er Havets stille Flade,
Hvori den speiler sig, den unge Dag,
Og alle dine Tanker stige glade
Mod Himlen med de glade Lærkers Slag.

Jeg troer paa dig, naar Middagssolen brænder
Og Livets Luft er tung og lummerheed;
Naar Kampens Alvor alle Sener spænder,
Men Hjertet længes efter Ro og Fred;
Naar Tordnen ruller og naar Lynet knittrer
Og Sjelen smægter efter Taarers Bad;
Naar Lidenskabens Magt i Nerven zittrer
Og drager sammen eller skiller ad.

Jeg troer paa dig, af Lykkens Vinge baaret
Og vugget af den lune Sommervind,
Naar ingen Steen endnu din Fod har skaaret,
Og intet Savn forbittret har dit Sind;
Naar, hvad du ønsker, af sig selv opfyldes,
Naar hvad du frygter, flygter for dit Fjed,
Naar, hvad du seer, af Haabets Sol forgyldes
Og gode Engle vaage for din Fred.

Jeg troer paa dig, naar Modgangstimen kommer,
Og Sorgens Taage leires om dit Blik;
Naar Verdens kolde Blæst i Øret trommer
Og Hjertet vaandes ved dens Naalestik;
Naar Haabet svinder og naar Trøsten fattes,
Naar smuldret styrter ned din Tillids Hvælv;
Naar Modet synker, og naar Kraften mattes,
Og det er svært at holde paa sig selv.

Jeg troer paa dig, naar fire Læbers Møde
Er to beruste Sjeles Brudepagt;
Naar dine Øine gjennem Taarer søde
Forkynde høit, hvad ei din Mund faaer sagt;
Naar hvad du drømmer, er en Sandhed vorden,
Naar hvad du elsker, sluttes i din Favn,
Naar dobbelt riig og skjøn dig tykkes Jorden,
Og dobbelt let dens Møie og dens Savn.

Jeg troer paa dig, naar Afskedsklokken kalder,
Og paa din Kind Dødslilien springer ud;
Naar kold og stiv din skjønne Størdragt falder
Og Sjelen iler hjem igjen til Gud.
Jeg troer, da vil du bede ved hans Trone
For alle dem, du elskede paa Jord;
Jeg troer, da vil en ny og liflig Tone
Hensmelte i det store Englechor.

Til et Barn.

(Af Jul. Chr. Gerson.)

Kom mit Barn, og sæt dig ved min Side,
Sæt dig ned og ræk mig Haanden smukt,
Hvad jeg veed, det skal du faae at vide,
Høste med af min Erfarings Frugt;
Om Guds Aand og Væsen skal du høre,
Skue tænksom i dens Dyb med mig,
Sæt dig hid og vær saa lutter Øre,
Jeg vil være lutter Mund for dig.

Hvad Gud er, har intet Støv udfundet;
Eet vi veed, det vorder ei modsagt:
Han er Spiren, hvori Alt er grundet,
Fylden er han, hvori Alt har Magt;
Tankens Ørn vil op mod Solens Lue,
Flyver kjækt, naaer dog ei Længslens Kyst —
Hvad Gud er, mit Barn, skal Ingen skue,
Bei dit Knæ, saa er han i dit Bryst.

Stor er Gud, heit fra sin Straalehimmel
Seer han ned, en evig vaagen Aand,
Almagts Stav, der styrer Kloders Vrimmel,
Svinger let han som en smidig Vaand;
Verdners Rækker han til Verdner foier
Som en Krands af Perler i et Nu —
Bei dit Knæ, mit Barn, som jeg det beier
Gud er Almagt og et Fnug kun du!

Intet Afmagtskryb er ham for ringe,
Ingen Jordemagt er ham for stor,
Gud er Gud, med ham kan Ingen tinge,
Hver din Gjerning veier han og Ord;
Ned han styrter, hvad af Løgn opheies,
Op han lofter, hvad for Sandhed leed —
Bei dit Knæ, mit Barn, naar Knæet beies,
Tynger Skaalen for Guds Naade ned.

Ikke koldt staaer over Livet Magten
Hvor Gud er, der er hans Kjærlighed,
Med hans Kraft staaer Mildhed fast i Pagten,
Over Glæden helst hans Sol gaaer ned;
Fisken tumler sig med Lyst i Voven,
Fuglen gjækkes med den lune Vind —
Bei dit Knæ, mit Barn, og see mod oven,
Naar du knæler, kysser Gud din Kind!

Han, hvis Haand har Verdner strøet i Rummet,
Han er trindt hos al sin Skabnings Hær,
End den Røst er intetsteds forstummet,
Som ham kaldte, og han ei stod nær;
Hvor din Tanke end i Verden dvæler,
Paa dens Vei han følger med i Løn —
Bøi dit Knæ, mit Barn, thi hvor du knæler
Staaer din Gud, velsignende din Bøn!

Lyst er Haabet, du skal evig være,
Mørk er Frygten, du skal døe engang,
Gud er evig, ham skee Priis og Ære,
Evig Priis i Hjertets fromme Trang;
Tordnen ruller over Jordens Sletter,
Lyset daler om vort Hoved ned —
Bøi dit Knæ, mit Barn! hvad Gud forjætter,
Det skal times dig i Evighed!

Guldfiskene.

(Af H. V. Kaalund).

En dobbelt Boble, hvælvet af Krystal,
Heelt prægtigt spillede i Solens Lue,
Paa Marmorbordet i den rige Hal
Det skrøbelige Pragtværk stod til Skue.

Den indre Kuppel hvælvede sig huul,
Mens Vandet kjøligt i den ydre strømmed,
I hiin man skued en Kanarifugl
I denne nogle gyldne Fiske svømmed.

De dreiede og dreiede sig om
Og fandt ei Verden værd et Blik at skjænke
I samme dumme Kredsgang kun de kom,
Ret som de var for stolte til at tænke.

Det var et fornemt Liv! De gjorde Cour
Og logrede med Finne og med Hale —
Men gjennem Vinduet, fra den fri Natur
Der tittede en fattig lille Svale.

Den saae Kanarifuglens Tidsfordriv,
Den saae de gyldne Fiske Ryggen krumme;
Da fryded den sig ved sit frie Liv
Og tænkte: Gud, hvor Fiskene er dumme!

O, siig mig, Kjære, har du aldrig seet
Med friske Øine ind i Selskabssalen
Paa Fornemhedens stive Gravitet,
Og siig mig, har du aldrig tænkt som Svalen?

Den norske Qvinde.

(Af C. Hostrup.)

Man priser bestandig det norske Fjeld,
Og det er vel værdt at ære,
Men Steen er Steen alligevel,
Hvor stor den end maa være;
Ret gjerne jeg stiger med lystigt Mod
Til Fjeldets øverste Tinde,
Men heller jeg dvæler dog ved dets Fod,
Thi der er den norske Qvinde.

Og det er min Tro, at Alt hvad Smukt
Et Lands Natur har igjemme,
Det bærer i Folkets Hjerte Frugt,
Det klinger i Folkets Stemme;
I kraftige Træk, men spredt og vildt
Hos Mændene man det finder,
Men samlet i Krands, harmonisk og mildt,
Hos Landets ypperste Qvinder.

Og derfor, skjøndt kjær er mig Granens Duft
Og Skyggen af Birkens Kroner,
Skjøndt gjerne jeg indsuger Fjeldtoppens Duft
Og lytter til Fossens Toner,
Saa vil jeg dog heller paa Eventyr gaae,
Hvor Alt er samlet at finde,
Og granske det Norge i det Smaa,
Som boer i den norske Qvinde.

Livstræt og mødig herop jeg treen
At qvæges i Norges Sommer,
Jeg Lægedom søgte hos Fjeldets Steen
Og fandt den hos Dalens Blommer;
Og Glæden, jeg nød paa denne Plet,
Det Hjem, de her lod mig finde,
Har gjort mig det kjært, har gjort mig det let
At prise den norske Qvinde.

Tankespillet.

(Af H. V. Kaalund.)

Kjender du det Tankespil, som sindrigt
Sammensat af Stykke tæt ved Stykke
Føier sig til et harmonisk Billed,
Til et Billede af Edens Have,
Eller og en Dal med Trylleslotte
Og en deilig Udsigt til det Fjerne.
Ofte har som Barn med det jeg leget,
Skilt det ad og prøvet, om jeg kunde
Sammensætte det, og længe prøvet
Og forkastet, til det skjønne Billed
Atter samlede sig til et Hele.
Som et saadant Tankebillede mig tykkes
Er min Sjel. Engang i svundne Dage
Laa den udbredt lys og klar for Verden;
Men den kolde Tid, som Alt forstyrrer,
Kom og greb deri og tog mit Væsen

Fra hinanden, rystede det sammen
I Adspredelsernes vilde Hvirvel,
Og af mit forsvundne Edens Have
Gav den mig kun Stykkerne tilbage.
Derfor sidder jeg nu her i Verden
Tankefuld og grunder paa, hvorledes
Jeg det sære Tankespil skal samle
Og af Stykkerne, jeg har tilbage,
Sammensætte mig mit Eden atter.

Aftensang.

(Af Christian Juul.)

Fuglen sit Øie lukker,
Sætter sig trygt til Ro,
Drømmer, mens Vinden sukker
Huult i dens høie Bo.

Blomsten sit Hoved sænker
Sagte mod Jordens Bryst,
Drømmer, mens Bølgen stænker
Skum mod den høie Kyst.

Tynger dit Øie, luk det
Trygt som hiin Fugl paa Qvist!
Værker dit Hoved, duk det
Sagte som Blomsten hist!

Stormen, lad den kun fnyse!
Bølgen, lad den kun gaae!
Drømmenes Kyst, den lyse,
Kan de dog aldrig naae!

Til min Moder.

(Af P. L. Møller.)

Ak, uendelige, underlige
Dyb af Varmestraalers skjulte Væld,
Uomstyrtelige Ømhedsrige,
Strøm af dig, Naturens Skabersjel!
Magt, som aldrig at forbande mægter,
Aldrig hader, aldrig koldt fornegter,
Elsker kun i Smerte, Liv og Død
Uforanderlig som Solens Glød,
Aldrig udtømt, som de Floder, —
Klinger det ei Alt i Navnet Moder.

Hvorfor daler du fra Lysets Egne,
Uskyld, til de villieløse Smaa?
Hvorfor skulle vi for Brøden blegne,
Naar den første Kraft i Tvivlen bæver,
Naar den første Villies Vinge hæver
Myndig frem sig af den snevre Vraa?

Hvorfor boer du end i Moders Hjerte,
Ei hos den, for hvem det varmest slog
Er det for at lindre hendes Smerte,
Hvis han hendes skjønne Haab bedrog,
Eller for at han ei Alt skal miste
Den Fortabte, at hans dunkle Qval
Dog eet jordisk Fristed eie skal,
Hvor han glemme kan, hvad han forliste?
Du, som gav mig Livet og dets Goder,
Gav mig Alt engang, hvad jeg har mistet,
Du, som gav mig Alt igjen, min Moder,
Elsked tro mig, naar alt Andet bristed,
Hør et sønligt Ord, du gode Qvinde,
Bøi dit Øre venlig til min Sang! —
Du, min Barndoms ømmeste Veninde,
Du miskjender ikke Strengens Klang.

Det var dig, o milde Lysets Engel,
Som saa trolig ledte Barnets Fjed,
Dig, som freded om den spæde Stengel, —
Og dens Solskin var din Kjærlighed.
Veed du, hulde Moder, at din Aand,
Naar jeg længe langt fra dig var fjernet,
Naar jeg sygned, knust i Smertens Baand,
Mig besøgte, om mit Hjerte værned,

Om min Tro, som en usynlig Haand!
At du i et stolt og trodsigt Sind
Gjød velsignende din Blødhed ind
Og fortalte, naar jeg eensom leed,
At i Skjæbnens Nag og Bitterhed,
I de mørke Tungsindsøieblikke
Glemte du din Kjærlighed dog ikke.

O, men laa jeg svag paa Sygeleie
Eller svimlede paa Tankens Veie
Snart som Ild, snart kold som Iis,
Altid sang en gammel Streng din Priis.
Hvor jeg vendte hen mit indre Øie,
Famled jeg i Dybet, mod det Høie,
Viste sig som Maalet for min Stræben
Himmelglæden eller Helveds Gru, —
Eet stod fast, at gik jeg end tilgrunde
I det Mulm, hvor Faa kun Udvei funde,
Skete det med Sønlighed i Hu.
Naar jeg saae mig som skibbruden Mand
Drives om paa Livets vilde Strømme,
— O, jeg veed ei selv hvordan, —
Dog saa klarlig jeg det mindes kan —
Altid, Moder, Mindet om din ømme
Godhed blander sig i mine Drømme.

Ak, hvad under Solen yndigst lyser,
Gyder om et Hjerte venligst Duft,
Af hvad sødest varmer, naar det fryser
Stærkest i den vinterkolde Luft;
Af hvad helligt Ungdomshjertet kjender,
Af hvad kjærligt aander, trofast brænder,
Af hvad Barnets Drømme har i Eie,
Intet kan et Moderbryst opveie!

Dag og Nat.

(Af F. L. Heedt.)

„Qvinden ligner Natten. Som en Maane,
Selv berøvet Lysning, maa hun laane
Andetsteds det Smule Lys, hun har.
Hvor kan Nogen elske da en Qvinde?"
Saadan spurgte du mig nys, Veninde,
Hør da nu, du Elskede, mit Svar.

Visstnok ligner du, min Ven, den stille,
Gaadefulde, drømmerige, milde,
Underlige Tid, vi kalde Nat;
Men i disse dybe, tause Bølger
Ligger der en Rigdom, Natten dølger
Bag sit Slør en uvurdeerlig Skat.

Den belærer os. Formaae vi ikke
Med de blændede, de svage Blikke,
Ret at gjennemskue Dagens Tant,

Slukker den Bedraget for vort Øie,
Og de lyse Skrifttegn i det Høie
Vidne klart, hvad der er evig sandt.

Natten trøster. Ak, Enhver, som strider,
Bliver stundom saaret jo og lider
Under Trykket af sin Skjæbnes Arm;
Natten bringer Lindring for vor Kummer,
Dysser Smerten, som et Barn, i Slummer,
Tænder Haabet i den mørke Barm.

Natten dømmer. Dagens Larm kan glemme
Den alvorlige men stille Stemme,
Herrens egen i det Skabtes Bryst;
Men i Nattens Taushed maa du høre
Dommens Ord, som lyder i dit Øre,
Intet døver da den stille Røst.

Siig da ei, du yndigste blandt Qvinder,
At dit drømmerige Væsen skinner
Kun som Maanen, bleg som den og mat;
Husk, saa ofte slig en Tanke kommer,
At du er min Lærer, Trøster, Dommer,
Du min tause, stjerneklare Nat!

Sov sødt.

(Af Chr. K. F. Molbech.)

Sov sødt, min Elskede, sov sødt!
Herude stormer Vinden,
Og Bladet falder guult og dødt
Af Bøgen og af Linden;
Den sidste Blomst er sovet ind
Begrædt af Skyens Taare,
Men rødmende, med Smil paa Kind,
Den vaagner nok ad Aare.

Sov sødt, min Elskede, sov sødt;
Gid hver en Nød og Smerte,
Mens du i Drømme hviler blødt,
Maa falde fra dit Hjerte!
Gid som et guult og vissent Blad
Din Sjel maa kaste Sorgen
Og vaagne smilende og glad
Til nyfødt Liv imorgen.

Sov sødt, min Elskede, sov sødt!
Fold dine hvide Hænder!
Hver yndig Drøm, min Sjel! har mødt
Jeg til dit Leie sender;
Indtil du sødt udsovet har
Min Kjærlighed skal vaage
Og som en Lampe mild og klar
Bortjage Nattens Taage.

Sov sødt, min Elskede, sov sødt!
Men hører du, det banker,
Naar Lys i Østen skinner rødt
Saa er det mine Tanker;
Den hele Nat de vaaged her
Imellem Lundens Stammer,
O, luk dem mildt ved Morgenstjær
Ind i dit Hjertes Kammer!

Jorden.

(Af Emil Aarestrup.)

Hvorfor søger du bestandig Himlen,
Utaknemmelige Daare?
Jeg er skjøn endnu,
Elskovsfuld som du,
See, i Haaret har jeg Foraarsvrimlen,
I mit Blik den varme Taare!

Har jeg vel fortjent, at du mig glemmer?
Jeg, som moderlig har givet
Dig din første Kraft,
Blodets sunde Saft?
Jeg, som sang, med mine Fugles Stemmer
Dig din Velkomst her i Livet?

Jeg, som har din Kind med Roser tegnet
Og din Pande med en Lillie,
Jeg, som Nat og Dag

Om men modersvag
Ei din Vildskab, ei dit Lune regned
Og gav efter for din Villie.

Jeg, som skygged dig, naar Solens Flamme
Altfor stærkt dit Ansigt brændte,
Jeg, som huld og tro
Dig i Nattens Ro
Lulled ind, og som en kjærlig Amme
Over dig min Kaabe spændte?

Jeg, som, naar du træt maa Oiet lukke
Og til sidste Ro dig lægger,
Gammel, kold og død,
Aabner dig mit Skjød,
Samler Støvet i min Askekrukke
Og med Blomster det bedækker?

Kan du mig, din første Elskov, glemme?
Vil du mig med Andre bytte?
Kom, fat Mod igjen!
Vær mit Barn, min Ven!
Viid, at ved mit Hjerte har du hjemme,
Jeg vil evig dig beskytte.

Solopgang.

(Af Jul Chr. Gerson.)

Dagens Porte lukkes op!
Klar og smuk at skue
Falder over Skovens Top
Solens Straalelue.

Falder som en Regn af Guld,
Virksom mens den smiler,
Paa den natlig klamme Muld,
Hvori Sæden hviler.

Spreder Skyens tætte Lag,
Der paa Natten tynged,
Varsler om en deilig Dag
I sig selv forynget.

Herre, lad min Sjel som den,
Leire sig end Sukke
Over den mod Nat, igjen
Sig til Liv oplukke.

See saa lyst paa Verden ned,
Paa din Skabergaade,
Freidig i sin Kjærlighed
Og din høie Naade.

Plantelivet.

(Af C. Ploug.)

De spæde Planter fødes og ernæres;
I Lysets Straalebad de glade svømme,
Af egen Kalk de Himlens Draaber tømme,
Og vædes af den Jord, hvoraf de bæres.

Fra Saften, som i dunkle Celler gjæres,
Til Blad og Blomst de stærke Farver strømme,
Og i den søde Duft udaandes Drømme,
Som ubevidst af Jord og Himmel bæres.

Den store Mængde Plantelivet vrager,
Fordi det er saa fordringsløst og stille;
Men, hvem dets tause Virken til sig drager,

Har fundet der saa lædskende en Kilde
Med Bod for Sorg og Savn og bange Klager
Med Trøst og Haab og Fred og Glæder milde.

Gjensyn.

(Af Paludan-Müller.)

Hvor blev den Blomst, som fyldte
Din Sands med liflig Duft?
Hvor Straalen, som forgyldte
Den sommervarme Luft?
Hvor er vel Lundens Kroner
Og Skovens Bladesang,
Med sine tusind Toner
Af Fuglechorets Sang?

Og Dyrets Liv, der dækkes
Som af en dunkel Sky,
Skal ei til Lys det vækkes
Og leve op paany?
Den Hund, som trofast døde
Af Sorg paa Herrens Grav,
Skal aldrig ham den møde,
Til hvem den hen sig gav?

O, kast dit Blik tilbage
Og see, hvad selv du var:
Hvor er de svundne Dage
Med hver en Blomst, de bar?
Hvor er vel Haabets Kjerte
Og Kjærlighedens Glands?
Hvor er dit unge Hjerte
Og hvor dit Dies Glands?

Engang maa Alt erfares
Og leves om igjen,
Etsteds maa dog bevares
Hvad Tiden tæred hen;
Ei blot hvert Glimt vi skue
Af Aandens indre Lyn,
Men hver en jordisk Lue
Og hvert et jordisk Syn.

Da skal til Eet vi samle
Hvad stykkeviis gik tabt;
Da vaagner alt det Gamle
Og staaer forynget skabt:
Den Rest, som Alt forfeder,
Det Blik, som her os bandt,
Os bisset ogsaa meder,
Endskjendt det her forsvandt.

Den Trøst er dog den sidste,
Den Tro bestaaer tilsidst:
Hvad her jeg maatte miste,
Jeg møder engang hist.
Til Undergang ei skabtes
Endog det mindste Frø;
Nei, intet Liv det tabtes,
Skjendt hvert et Liv maa døe.

Kjærligheds Land.

(Af Chr. K. F. Molbech.)

Før dig jeg elsked, var jeg som en Mand,
Der flakked veivild om paa Havets Vover,
Med revne Seil, mens Horizontens Rand
Den stjerneløse Nat sig hvælved over.

Halv drømmende jeg sad paa Stavnens Fjæl,
Saae ned i Dybet og lod Baaden drive,
Hver Tanke sov en Dødssøvn i min Sjæl,
Jeg vidste knap, om jeg var end i Live.

Da blev det Dag, det lysned fjernt i Øst,
Og rødmende steg Elskovs Sol af Vandet;
For mig laae mine Drømmes lyse Kyst,
Og jublende jeg styred imod Landet.

Skibbruden, fattig jeg paa Stranden stod,
Og aanded dybt, og saae mig angst tilbage,
Jeg stødte Baaden langtud med min Fod,
Til Tegn, at aldrig bort jeg vilde drage.

Skibbruden, fattig, o, men dog saa riig!
Haab stod igjen og vinked i det Fjerne,
Jeg havde mistet Alt, men fundet dig,
Du mine Drømmes gaadefulde Stjerne!

Foran mig laae i Morgensolens Skin
Dit Væsens uberørte, stille Skove,
De grønne Blade hviskede: kom ind,
Hvis du er trofast og har Mod at vove.

Dybt, som en Drøm om Evighed i Kveld,
Var disse Skoves skyggefulde Kammer,
Den hele Verden sagde jeg Farvel,
Og iled ind imellem Lundens Stammer.

Hvor var det stille her! slet ingen Lyd
Fornam jeg uden Løvets sagte Hvislen,
Og Nattergalens Sang om Sorg og Fryd,
Og nu og da de skjulte Kilders Rislen.

Og hvilken Planteverden, rig og stor!
Hvorhen mit Øie saae, var Jorden dækket
Med unge, halv tillukte Rosers Flor,
Dugsprængt enhver, af Slummer nylig vækket.

Men over dem sig reiste Skovens Hal,
Snart lys og hvælvet som en mægtig Kirke,
Hvor Østens Palmer og Platanen sval
Stod mellem Nordens hvide Hængebirke;

Snart sænkende sig gaadefuld og tæt
Ned i en Myrtelund, hvor Skygger svømme
Som Slør omkring mig, og hvor Sjælen træt
Kan hvile sig, og dybt om Elskov drømme.

Ei nogen Fod før min har vandret her.
Nysgjerrig som en Hind bag Skovens Gitter
Din Tanke paa mig seer; naar jeg er nær
Den flyer, men standser snart igjen og titter.

Som hvide Duer flagre paa min Sti
Dit unge Hjertes Længsler, fromme, rene;
O, kunde jeg dem fange! men forbi
Mig flyve de, op under Skovens Grene

Mit Haab mig driver frem; ned Solen gaaer,
Igjennem Løvet seer jeg Stjerner skinne,
Og atter Morgenen i Guld opstaaer,
Og Lys og Mørke skifte tidt herinde;

Men fremad vandrer jeg og trættes ei,
Mit Blik sig sænker i dit Væsens Gaade,
Engang jeg finder dog maaskee den Vei,
Der fører ind, hvor jeg den sødt kan raade.

Jeg veed, at dybest bag de dunkle Træer
En yndig, stille Slette der sig breder,
Den trætte Hind i Fred sig hviler der,
De hvide Duer bygge deres Reder.

En Sø der ligger, blank og reen og blaa,
Saa dyb som Himlens Hvælving i det Fjerne,
Henover den de lette Skyer gaae,
Ved Nat den speiler Evighedens Stjerne.

Derinde, veed jeg, er det altid Vaar,
Altid paa Græsset Morgenduggen ligger,
I hver en Busk en Nattergal der slaaer,
Bag hvert et Blad en Rose frem der kigger.

Men høie Stammer holde rundtom Vagt,
Thi Skovens Hjerte banker tyst derinde;
Derhen naaer aldrig Stormens vilde Magt,
O, salig Den, som Veien did kan finde!

Trofast jeg søge vil ved Dag og Nat,
Naar Solen lyser og naar Stjerner skinne;
Jeg veed, at for den Jord, jeg har forladt,
Skal jeg ved dig en bedre Verden vinde.

Den forvandlede Skovplet.

(Af A. M. Glückstad.)

Her var min Yndlingsplads engang;
Paa Mos jeg tidt mig strakte
Her under Birkens lyse Hang,
Som Ly og Kjøling bragte.

I Granens Læ mod skarpe Vind
Konvallen blomstred gjerne,
Ranunklen stod der virket ind
I Grønt som gylden Stjerne.

Her løb den lille, klare Bæk,
Forellen allevegne
Her pilte gjennem Voven væk
Og smutted bag en Bregne.

Her hvisked Sommervinden tyst
I Birketræets Krone,
Her jubled Fuglen ud med Lyst
Sin elskovsglade Tone.

Det var, som havde Alfer her
Valgt Stedet til sit Tempel
Og paatrykt Blomster, Buske, Træer
Sit underfulde Stempel.

Men nu, hvor er det kjære Sted,
Hvor jeg saa tit har vandret
Og nydt Naturens milde Fred,
Til Ørken grelt forandret!

Nu Ilden hvert et Livets Spor
Med røde Tunge sletted,
Som hærjende Dæmon den foer
Og her sin Hunger mætted.

Og Blomsten døde ved dens Pust,
De stolte Kjæmpestammer,
Hvor Stormen magtesløs har suust,
Gik op i vilde Flammer.

See, Træet strækker nøgne Green
Forkullet op mod Himlen,
Som klaged det sin bittre Meen
For hele Stjernevrimlen.

Det friske Græs er veiret hen;
Blot Kul og Kampestene
Af alt det Skjønne er igjen
Paa denne øde Scene.

Ei meer jeg finder paa min Vei
De bitte Myrer travle,
Det lette Fiirbeen seer jeg ei
Langs Grenen meer at kravle.

Hver lille Fugl er flygted ræd
Fra dette sorte Øde,
Hver Lyd er død paa dette Sted,
Hvor altid Toner løde.

Bort! Jeg vil flye fra denne Ørk,
Hvor Undergang vandt Seier,
Som minder om det Tabte mørk
Og ei Forsonen eier.

Den er et Billed paa den Barm,
Hvor Lidenskaben huser;
Den farer med ustyrlig Harm,
Natur og Liv den knuser.

De unge Blomster, som saa smukt
Sig folded ud, de segne,
Og Sangens Fugl med iilsom Flugt
Gaaer hen til bedre Egne.

Men sagte klinger der en Rest:
En Daare kun kan klage,
Der er for alle Smerter Trøst,
En Mand maa ei forsage.

Thi husk, at Liv af Død opstaaer,
Og atter næste Sommer
I Græsset Lærken Triller slaaer
Imellem Løv og Blommer.

Jægeren.

(Af E. M. Thorson.)

Den Jæger jager i Skoven;
Sin Hind han jager heelt træt,
Hist oppe paa Bjergets Side
Han standser sin Iil med eet.

Der breder sig ud for Øiet
Al Egnens Herlighed,
Og, Kinden paa Bøssen støttet,
Han stirrer i Dalen ned.

Derude i Dalens Enge,
Der ligger en Hytte lav
Tæt op til en eensom Kirke,
Ved Kirkens Muur en Grav.

Vidtrækkende Skygger spreder
Cypressernes mørke Krands,
Mens Korset paa Graven funkler
I Aftensolens Glands.

Den Jæger stirrer paa Hytten
Paa Graven saa nær derved,
En Taare ad Kinden triller;
Saa jager han rask afsted.

O, jag, du unge Jæger!
Jag snel som den snelle Vind!
Det Bytte, din Sjel begjærer
Det henter du aldrig ind!

Bruden.

(Af Emil Aarestrup.)

Fra Floden de unge Piger
Med Fisk og Frugter gaae,
Med sølvhvide Lax i Nettet,
I Kurven Foreller smaa.

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

Men En fra Morgen til Aften
Paa Broen staaer fortabt,
Maalløs som var af Marmor,
Den smekkre Jomfru skabt.

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands.

Hun stirrer hen ad Floden —
Blæsten med al sin Magt
Trykker om hendes Lemmer
Den vaade Sommerdragt.

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands.

Og spørger man: hvem er du?
Hun strækker Haanden ud,
Og kaster et Blik til Himlen,
Og svarer: jeg er Brud.

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

Og atter i den grønne,
Langsomtløbende Strøm
Hun stirrer ned, som om hun
Drømte den dybeste Drøm.

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

Fra Floden de unge Piger
Med Fisk og Frugter gaae,
Med sølvhvide Lax i Nettet,
I Kurven Foreller smaa.

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

Der trækkes et Liig af den grønne,
Langsomtløbende Strøm —
Ak, det er hende, som drømmer
Den allerdybeste Drøm.

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

Til Familien i Præstegaarden.

(Af H. V. Kaalund.)

Her sidder jeg stakkels Spøgefugl
I Stuen nu atter fangen;
Hvi skulde jeg lægge paa Hjertet Skjul?
Hvert Minde om den deilige Juul
Bevæger mit Bryst til Sangen;
Af Latter mæt og af Spøgen træt
Jeg sidder nu her paa min vante Plet,
Mens Følelsen fordrer sin stærke Ret,
Jeg giver efter for Trangen.

Naar Dagen helder i Skumringen,
Da faaer man saa lyse Tanker,
Da drømmer jeg glad hver Fryd igjen
Og sidder saa taus, naar Den og Den
Til Døren kommer og banker;

Ja, hvor jeg vandrer og hvor jeg staaer,
Sin lette Vinge min Længsel slaaer
Til den velsignede Præstegaard,
Omslynget af grønne Ranker.

Herinde seer Alt saa vrantent ud
Og taaget er Kongestaden,
Man tramper om i en evig Slud
Med Paraplyer paa Gaden,
Og hvor man vender sit trætte Blik:
Kun Lapser og Gadedrenge
Og stive Damer og kolde Nik,
Og saa kun Tale om Politik
Og Penge! Penge! Penge!

Ja, de kan troe, at jeg har min Nød,
Jeg stakkels Drømmer, med Albuestød
Og Regnvandsdryppet fra Muren,
Som Barnet jeg bliver om Hjertet blød
Af Længsel efter Naturen;
Og naar jeg saa har mit Dagværk gjort,
Jeg iler op over Byens Port,
Thi det gjør Hjertet saa varmt og stort
At længes efter Naturen.

Der staaer jeg paa Volden i Blæst og Regn
Og seer paa den sorte Krage,
Og sender et Suk til min Yndlingsegn,
Til Søen og til de levende Hegn
Og Landsbyens gjestfrie Tage,
Til Bækken og til de klare Aaer,
Til Jægerbakken og Ledet —
Men, ak, jeg Stakkel, som der jeg staaer,
Jeg ligner Møllen, der Vingen slaaer
Men kommer dog ikke af Stedet.

Saa svøber jeg mig i min Kappe tæt
Og Luftkasteller mig bygger,
Et Huus og foran en Haveplet,
En Bænk under Lindeskygger,
En pileomkrandset Fiskedam,
En Gaard med Ænder, en Eng med Lam,
Et Gjerde af vilde Roser
Og Udsigt fjernt over Skovens Kam
Til Søer og sorte Moser.

O, min Lyksaligheds Ideal!
Ei nogen glimrende Marmorsal,
Ei bonede Gulv derinde!

En venlig Stue, en Bogreol,
Et gjestfrit Bord og en Læncstol
Og saa tilsidst, alle Ønskers Sol,
En from og elskelig Qvinde!

Saa mindes jeg hiin Natur, hvor vi
Har vandret og sværmet sammen:
Det skjønne, bakkede Kalkbrænderi
Og Dalen med Møllebammen,
Jeg seer det igjen saa klart og vist,
Her Præstebakken og Kirken hist
Men Præstegaarden dog først og sidst,
Det Andet bliver kun Rammen.

Ja, hvor jeg vandred ved Danmarks Søer,
Paa alle de skjønne Steder,
Mig aabnedes aldrig saa gjestfri Dør,
Saa kjærligt et Hjem jeg fandt ei før
Med patriarkalske Sæder;
Og det er mere end Smiger tom:
Vist aldrig jeg fandt, hvorhen jeg kom,
Saa aabne Hjerter, saa mild en Dom
Som, Elskelige, hos Eder.

Hver Dag henſvandt ſom en landlig Feſt,
I Glasſet perlede Vinen,
Og venlig ſpøged den gamle Præſt
Og ſpilled paa Violinen;
Mens Solen ſkinned fra Ruden ind,
Der toned yndige Sange,
Da maatte jeg ud i Aftenens Vind,
At ſkjule mit bevægede Sind
I Havens løvrige Gange.

Naar Marken dufted af Kløverhø,
Vi ſtødte Baaden fra Landet —
Valdhornet klang paa den ſtille Sø,
Her ſlog en Fiſk, der plumped en Frø
Og Solen glimred paa Vandet;
Med Sommerbluſe og Straahat paa
Jeg roede for de Skjønne,
Og Himlen ſyntes mig mere blaa
Og Skovene mere grønne.

Og alt ſom Dagen gik meer paa Held
Og Svalerne lyſtig piilte,
I Nordens deilige Sommerqveld
Min Haand over Aaren hvilte,

Og Maanen steg og Solen sank,
Og sagte blev Lærkens Trille,
Og Søen den var saa blank, saa blank
Og alle Dine saa milde;
Da stemte vi i det fulde Chor,
Og tyst laa Himmel og tyst laa Jord
Og Stjernen funklede stille.

O Dage rige paa Ungdomslyst,
I Vaaren og i den gyldne Høst,
I efteraarsstille Skove,
Naar Maagen skreg med skingrende Røst
Og Søen vælted sin Vove,
Og Kjøretoure til fjerne Byer,
Forvovne Streger og Eventyr,
Og Andejagter bag Sivet,
Og den og den og den og den,
Jeg glemmer dem aldrig mere igjen,
Jeg glemmer det aldrig i Livet!

Forsvunden er nu den skjønne Tid
Og Sommerens deilige Dage,
Nu fyger Vinterens Snee saa hvid
Om Landsbyens lave Tage,

Og Storken ei meer paa Reden staaer
I Aftenrøden paa Præstens Gaard,
Nu suse de kolde Vinde,
Og Lyset tændes og Rokken gaaer
Og Ovnen buldrer derinde.

Og jeg alvorlige Spøgefugl,
Jeg sidder nu atter fangen,
Mens Rumlen af de evige Hjul
Forstyrrer mig tidt i Sangen;
Den hæse Skraalen med Tørv og Aal
Forvirrer mig reent mit Versemaal,
De hører det vist paa Klangen.

Dog flyv min Længsel med dette Blad,
Flyv fra den larmende Kongestad
Til Præstens hjemlige Stue,
Til alle de blomstrende Pigers Rad
Og til den venlige Frue,
Og siig, hvad hos mig du hørte og saae,
Alt, hvad mig Stakkel paa Hjerte laa,
Og bring mig saa atter med Svar derpaa
Et Blad som en Arkens Due!

I Skoven.

(Af Christian Juul.)

Jeg sad engang en Sommeraftenstund
Ved Aaens stille, blanke Sølverflade,
Mens Solen daled bag den nære Lund
Og kasted Purpur paa dens mørke Blade.

Aakanden vugged let ved Breddens Siv,
En freidig Livslyst straalte fra dens Bæger,
Da tænkte jeg: Du kjender lidt dit Liv,
Du veed ei, hvad sig under dig bevæger.

Du seer ei Døden skjult paa Havets Bund,
Du veed ei af, hvor du er stædt i Fare;
Ja, stod som Egen hist du kraftig kun,
Da kunde jeg din Tillid mig forklare.

Dog, som jeg tænkte, trak et Uveir op,
Dumpt gjennem Luften led den fjerne Torden,
Og Stormen slog sin Arm om Træets Top
Og boied som et Siv den dybt mod Jorden.

Et Stød endnu, og Kæmpestammen brast,
Den stolte Krone segned mat i Støvet —
En lille Fugl floi bort derfra med Hast,
Den var som jeg i Hjertet vist bedrøvet.

Men Stormen svang sig bort med Skyens Slør,
Det sorte Gravslør om den vilde Pande,
Himlen blev reen igjen og klar som før
Og Stjernen speiled sig i Aaens Vande.

Og ved dens blege, melancholske Lys
Jeg Blomsten saae paa Vandet sorgløs svømme;
Da gjennemfoer der mig et iiskoldt Gys
Og de svandt hen min Ungdoms sidste Drømme.

Jeg tænkte sorgfuld paa den usle Seir,
Det Lette tidt paa Tidens Bølge vinder,
Naar blot det bøier sig for Vind og Veir
Og sorgløst sig i Strømmens Vedtægt finder.

Men det, der stræber kjækt mod Lyset Blaa,
Det bliver bøiet af de vilde Storme,
Indtil det dybt i Støvet segne maa
Til kraftløst Rov for Maddiker og Orme.

Feldtjægeren.

(Af Erik Bøgh.)

Jeg saae ham om Morgenen ude i Skoven
Saa ung og saa smuk og saa glad og forvoven;
Der sang han omkap med de Fugle paa Qviste
Saa lystig en Vise — ak, det var den sidste!

Jeg saae ham om Middagen nede ved Dammen;
Der gik vi i Krattet og talede sammen;
Han bad om et Kys, og han hvisked med Liste:
„Det kunde jo hænde, at det blev det sidste!"

Jeg saae ham paa Marken om Aftenen siden;
Der laa han i Græsset saa bleg efter Striden,
Snart saae jeg de tindrende Öine at briste,
Dog hilste han mig med et Smil — med det sidste.

Og siden i Nætterne mørke og lange
Jeg saae ham idrømme vel tusinde Gange;
Først der har jeg sagt ham, hvad aldrig han vidste,
At han var den Første og bliver den Sidste!

Tungsind.

(Af Henr. Hertz.)

Ofte man hører
Af dem, der flokkes
Om en Sangers Lyra,
En Dadel, en Klage:
„En Sky har lagt sig
Om eders Begeistring.
Den Verden, I bygge
I den drømmende Hjerne,
Ligner en eensom,
En traurig Regndag.
I har glemt de glade,
De modige Rhytmer,
Og solgt eders Sjæl
Til en feig Forsagthed.“

O, taler ikke saa!
Skjelner imellem
Den Forsagtes Kummer
Og et ædelt Hjertes
Dybsindige Sorg.

Lidt har den tilfælleds
Med en traurig Regndag;
Den ligner Natten,
Den tause, den grundende,
Hvis Stjerner i et Chor
Af mystiske Ord
Tale om den blundende,
Lydløse Jord.

See, hvor uroligt
De glimre, Stjernerne!
Lyder der ikke
I eensformig Tact
Fra dem en afbrudt,
Hviskende Tale?
Kan I forstaae dem?
„Dernede ruller
„I Drømme den hvilende
„Jordens Halvpart.
„Slægter af ham,
„Der i Tidens Ophav
„Blev til ved et aldrig
„Udgrundet Dyb
„Af evige Planer,
„Slægter af ham
„Slumre dernede.

„Under dem sove
„I Lag paa hverandre
„Forgangne Verdener.
„Over dem drage,
„I Luften, i Skyen,
„Fordærvelsens Aander.
„Som hine gik under,
„Saa skal den forgaae
„Den Verden, de bygge,
„Enten den reises
„Af Steen og Kalk,
„Eller den bygges
„I drømmende Hjerner.
„— Eet er det Evige!
„Eet uforkrænkeligt!
„Eet, fra hvis Straaler
„Vexlende Tider
„Alle nedstamme,
„Er under Vexlingen evig det samme!"

Saaledes de synge
I Natten, Stjernerne.

Men for Ham, den Evige,
Altings Ophav,
Der er under Altings

Verling den samme,
Dybt jeg bøier
For ham mit Aasyn,
Taber mig ydmyg
I hans Almagts Straaler,
Bringer mit inderste
Væsen som Offer
Til ham, hvis hellige
Ord mig forundte
En udedelig Deel
I hans egen Guddom.
Men gjennem min Sjæl
Farer utalte
Verdeners Suk;
Farer min egen
Andeel i disse
Forgangne Slægter,
Min Sjæls Afmagt,
Mine Tankers Brøst,
Et heelt, forkrænkeligt
Livs Erindring.
Paa et sorgfuldt Hjerte
Mit Offer jeg lægger.
Med Sorgens Kaabe
Mit Hoved jeg dækker.

Indhold.